

FOGYATÉKKAL ÉLŐ EMBEREK NEMZETKÖZI NAPJA

PÁLYAMŰVEK

2024.

BAJAI
TANKERÜLETI
KÖZPONT

TARTALOMJEGYZÉK

ÁLTALÁNOS ISKOLA FELSŐ TAGOZATOS KOROSZTÁLY	2
Az álmok valóra válnak	2
Egy autista kislány és Rose.....	3
Egy új élet kezdete.....	4
Remény	5
Szeretet	6
Mi lenne, ha.....	7
Egy fogságban tartott állatkerti panda balesete.....	8
Nagymamám mesélte	11
Fogyatékoság?	12
Szeretet ereje.....	13
Levi karácsonya.....	14
KÖZÉPISKOLÁS KOROSZTÁLY	15
Tőlünk szép	15
A varázskert felé vezető út.....	16
Egyformák vagyunk!.....	19
Csodálatos gyógyulás a Mátrában	20
Összetört álom	21
Érzelmek vihara	23
Különleges Kira	24
Teljes szívemből akarlak	25
Az én történetem.....	28
Barátom Bandi.....	29
Ragyog, mint egy csillag.....	30
Egy baleset, ami mindent megváltoztatott	31
Autizmus	34
A világ fényei.....	35
Őszinte szeretet.....	36
Nyitott szívvel.....	37
Földi élet 4 keréken	38
Szirmait bontó virág.....	39
Barátság a kerekeken túl	40
Más.....	41
Sorstársak	43
Látni vágyom	45
A szabadulhatatlan test.....	46
KATEGÓRIÁN KÍVÜLI ALKOTÁSOK	47
Egy vallomás	47
Mese a félszemű békáról	48
A pályázat.....	50
A számár.....	51

ÁLTALÁNOS ISKOLA FELSŐ TAGOZATOS KOROSZTÁLY

Név: Bálint Csenge Flóra

Osztályfok: 5.

Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő: Csókás Kinga

Az álmok valóra válnak

A történet, amit most elmesélek, egy fecskéről szól, aki élete legnagyobb kalandjára készült, de a dolgok nem éppen úgy alakultak, ahogy azt főhősünk elképzelte.

Ősz volt, a levelek csak ekkor kezdtek hullani a fákról, a gyerekek iskolába siettek, a felnőttek a munkába, a gazdák a terményt betakarítani. Mindeközben a falu aprócska lakói mint minden évben nagy utazásra készültek, ugyanis a fecskék a tél beköszönte előtt a meleg Afrikába igyekeztek. Élt köztük egy kismadár, Fecske Feri, aki különösen várta az utazást, hiszen anyukájuk minden este Afrikáról mesélt. Látni szeretne volna a sárguló szavannát, a csíkos zebrát, az árnyékban hűsölő oroszlánt és szívesen megkóstolta volna a finom lepkéket, az ízletes legyeket.

Végre eljött a nagy nap! A fecskék összegyűltek a villanydróton, még utoljára egy jót fecsegték és útnak indultak. Fecske Feri is nekirugaszkodott, de sajnos az eső egyre jobban zuhogott. A kicsi madár nem tudta irányítani szárnyait és nem is látott a hatalmas esőcseppektől. Egy autónak csapódott, a földre zuhant és eltörött a szárnya. Kiszállt a sofőr az autóból, felvette a sérült, alig pihegő állatkát és magával vitte. Hosszú volt az út, de a kismadár szerencsésen kitartott. A madárdoktor megvizsgálta és annyit mondott, hogy a szárnya eltörött, így hosszú felépülés vár rá. Hazavitte Ferit a kedves hölgy, akit Virágnak hívtak. Ápolta, gondozta, leste minden kívánságát. Teltek -múltak a napok, hónapok, az idő elszaladt. A kismadár egyre jobban érezte magát, a szárnya már majdnem a régi volt, így a repülés is egyre jobban ment. Minden nap szorgalmasan gyakorolt, mert azóta sem mondott le a legnagyobb álmáról, Afrikáról. Alig várta, hogy a többi fecske hazatérjen és újra találkozzon a családjával.

Végül beköszöntött a tavasz. Rügyezni kezdtek a fák, a levelek kizöldültek és meleg lett. Virág kiengedte a madarát repülni. Feri éppen finom bogarakat csemegézett a kertben, amikor ismerős hangok ütötték meg a fülét. Felnézett az égre és kis szíve hevesen kezdett dobogni. Édesanyja és testvérei tartottak felé. Boldogcsiviteléssel köszöntötték egymást. A kis fecske elmesélte, mi minden történt vele, amíg a többiek oda voltak. Mesélt nekik új barátjáról is, aki megmentette őt. A fecskék mind hálásak voltak neki. Feri a nyarat végre családjával töltötte, de minden nap meglátogatta Virágot.

Aztán ismét eljött az ősz és a fecskecsalád útnak indult. Most már semmi sem álhatott a kismadár útjába. Végre teljesült élete legnagyobb álma, eljutott Afrikába. Nagyon boldog volt, látott zebrát, oroszlánt és finomabbnál finomabb lepkéket evett, ahogyan azt elképzelte. Sőt még annál is jobb volt.

Onnantól kezdve minden telet Afrikában töltött, de amikor tavasszal hazatért, sosem feledkezett meg legjobb barátjáról, jótevőjéről, aki nem mondott le róla.... akinek az életét köszönhette.

Név: Szűcs Norman
Osztályfok: 5.
Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és AMI
Felkészítő: Csókás Kinga

Egy autista kisfiú és Rose

Élt egyszer egy autista fiú, a neve Tom volt. 2013. nov. 25-én született.

Amikor Tom iskolás lett, kb. két éven keresztül a szülei vitték, aztán a negyedik évben megpróbálták a buszt, ugyanis 3-4 megállóra volt tőlük a sulis. A fiúnak lett egy szimpatikus helye, és minden nap ugyanakkor, ugyanott ült, ugyanazon a buszon. Vele egy időben utazott Rose néni, aki reggel a temetőbe ment, ugyanis megöszvegyült. Egy kis idő múlva Rose egyszer odaült Tom mellé, és beszélt hozzá, de a fiú nem válaszolt. A néni minden nap odaült Tom mellé és mesélt neki az életéről, hogy őt milyen jó emlékek kötik a férjéhez, hogy milyen jó viszonyban voltak, és hogy milyen szomorú volt, amikor megtudta, hogy párja szívrohamot kapott. De ez idő alatt a fiú végig lesütötte a szemét, és egy szót sem szólt.

Rose az egyik nap meglátta, hogy Tom nagyon fázik, és reszket. Másnapra vett a fiúnak egy bundás kabátot, egy meleg kesztyűt, és egy sapkát. Csomagolópapírba tette, és a buszon odaadta Tomnak. A fiú elfogadta az ajándékot, de nem bontotta ki. Másnap Rose látta, hogy Tom abban megy a buszra, amit tőle kapott. Megérezte, hogy ezzel fejezi ki háláját. Rose lelki társra talált benne, és minden nap mesélt neki egészen addig, amíg egy hónap múlva úgy indult el a busz, hogy a néni nem volt ott mellette.

Amikor fölnézett az égre, mintha egy angyalt látott volna, aki hasonlított Rose-ra. Ekkor kicsordult egy könnycsepp a fiú szeméből.

Név: Vajda Máté
Osztályfok: 5.
Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő: Csókás Kinga

Egy új élet kezdete

Egy szép nyári napon Némó, az aranyhal játszott a barátaival.

Egyszer csak beborult az ég, feltámadt a szél és nagy hullámok keletkeztek, amik felkavarták a vizet. Majd jött egy harcsa, leharapta Némó egyik melluszonyát. Nagy küzdelem után megszabadult a kicsi hal, de tudta, élete immár örökre megváltozott. Az aranyhal a nagy csetepaté közepette hiába kereste riadtan barátait. Sajnos senkit sem talált, egyedül hagyták. Behúzódott hát egy biztonságot nyújtó helyre, ott megpihent, és szembesült a sérülésével.

Amikor lenyugodott, nagy éhség törte meg a fájdalmát, erőt vett magán és elindult táplálékot keresni. Az útja során találkozott más halakkal, akik kinevették, torznak csúfolták. Érezte vele, hogy más, mint a többi. Ez rosszul esett neki és sírva elsietett. Talált egy olyan hínáros helyet, ahol elrejtőzhet mások elől, és még táplálékra is lel. Ahogy teltek a napok, egyre inkább érezte, hogy egy uszony nélkül az élet sokkal nehezebb. Mindenben hátráltatja Némót. Erőt kellett vennie magán és kiúszott a nyílt vízre, ahol találkozott régi barátaival. Nagyon örült, hogy újra láthatja őket. Beállt közéjük játszani, de csetlett-botlott, mindig lemaradt, ügyetlenkedett. A barátai kinevették őt, ez neki nagyon rosszul esett, hogy még bennük sem bízhat meg... Visszaúszott a hínárosba. Ott szomorkodott. Nem is sejtette, hogy valaki meghallja sírását. Odasompolygott egy compó és megkérdezte, hogy mi a baj. Némó hátat fordított neki. Azt hitte, hogy ő is bántani fogja, de a hal győzködte, hogy ő csak segíteni akar. Némó megfordult és látta, hogy ő tényleg kedves. Úgy gondolta, hogy újabb esélyt kaphat. Elmesélte a történetét. A compó megsajnálta, és befogadta a rejtekébe. Elmondta neki azt, hogy ő valójában a halak doktora és megígérte, hogy megtanítja sok mindenre. Némó nagyon örült neki és rettentően hálás volt.

Az első nap arra kérte meg, hogy menjen ki a nyílt vízre és ha valaki kineveti, csak ússzon tovább. Ez így is történt. A hal kisiklott a nyílt vízre, ahol kinevették, de nem foglalkozott vele. Ez így történt minden nap. Újabb és újabb feladatokat kapott. Mindegyiket végrehajtotta. A barátai végre befogadták, a doktor meggyógyította és már egy uszonnyal, de mindent meg tudott tenni.

Egy borongós napon önfeledten játszottak, de egyszer csak elkezdett fújni a szél és az iszap fölkeveredett. Odalopakodott egy nagy harcsa, aki be akarta kapni az egyik kishalat, de az ügyes és bátor Némó a társát megmentette.

Ettől a naptól kezdve Némót nagyon becsülték. Ráébredtek arra, hogy a tökéletlen külső nagy szívet rejt.

Messze folyókon, tengereken át eljutott híre mindenhová. Én is a Szelidi-tó partján hallottam, ezt susogta a nád, sőt még a madarak is erről csiripeltek.

Név: Channon Vivienne Rose
Osztályfok: 5.
Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő: Csókás Kinga

Remény

Egy kellemes októberi napon, bandázó gyerekcsapatok árasztották el az őszi színekben pompázó parkot. Az elsárgult levélkupacokban vidáman ugrándoztak, mint a mókusok a fenyők ágai között. Szemfüles barátnők szorgosan gyűjtögették a lehullott termést a recsegő-ropogó avarból. Kopaszodó fák és izzó galagonyabokrok között csupasz gallyakkal kardoztak a pöttömnyi fiúk. A költöző golyák kelepelésétől és a gyerekek derűs zívájától visszhangzott a természet.

Odett magányosan üldögélt relax foteljában. Barátok híján a könyvek varázslatos világában kalandozott. Hirtelen gyerekklárma zavarta meg. Komótosan odalépett az ablakhoz és a függöny mögött rejtőzve kikukucskált. Vágyakozva bámulta egykori pajtásai örömteli játékát. Szomorúság könnyei mosták sápadt arcát, mint az ablakot a novemberi eső. Lehajtott fejjel kullogott vissza biztonságot adó kiskuckójába. Szorosan megölelte maciját és keservesen zokogott. Addig sírt, míg álomba ringatta magát. Arról álmodott, hogy barátaival kincsvadászatra indultak, majd órákig bandáztak.

Kopogás ébresztette Odettet csodás álmából. Anyja letelepedett mellé a kis kuckóban.

- Mi bánt drágaságom? - kérdezte aggódva.

- A baleset óta nincsenek barátaim! Annyira bánt, anya! Én is szeretnék kint a parkban játszani! - felelte zokogva Odett.

- Annyira szeretnék segíteni kincsem! - mondta sajnálkozva az anyuka és megölelte a kislányt. - És Emma? Ő sem játszik már veled? Hiszen óvodás korotok óta legjobb barátnők vagytok!

- Már ő is félszemű szörnyetegnek csúfol, mint a többiek! - válaszolt Odett szipogva.

- Támadt egy ötletem! Ülj be a kocsiba!

Hosszú volt az út. Odett egész végig azon törte a fejét, hova mehetnek anyukájával. Megállt az autó egy barátságtalan épület előtt. Az ajtó felett egy táblára az volt írva:

KÉZ A MANCSÉRT EGYESÜLET

Odett kíváncsian lépett be, miközben fogta édesanyja kezét. Egy hosszú kennelsort pillantott meg. Ekkor jött rá, hogy egy állatmenhelyen vannak. Az első kennelben fehér-fekete pöttyös kutyus izgatottan csóválta a farkát.

- Szeretné? - kérdezte anyja.

- Cuki, de azért megnézném a többit is - válaszolta a kislány.

A második kennelben egy barna szőrmók kergette a farkát. Odett továbbsétált. Az utolsó kennelben egy apró, fekete, félszemű kutyus üldögélt. Odett rögtön beleszeretett.

- Ez a kutyus gyönyörű! Pont olyan mint én! Őt szeretném, anya!

- Biztos vagy benne? - kérdezte anyukája.

- Igen anya, imádom! És megölelte a kiskutyát.

- Mi lesz a neve? Tudod már?

- Hmmm... Reménynek fogom hívni. Azt szeretném, ha minden gyerek, aki egy kicsit más, mint a többi, olyan boldog lenne, mint most én vagyok! Megtaláltam a társam!

Ettől a naptól kezdve Odett magabiztosan sétált Reménnyel a parkban. Izgalmas kalandokban vettek részt együtt és sok közös élménnyel gazdagodtak.

Mindenki úgy szép, amilyen!

Név: Órsi Janka

Osztályfok: 5.

Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő: Csókás Kinga

Szeretet

Egyszer egy kutya vemhes lett. Nehezen, de megszült hét kiskutyust. Az anyakutya nagyon szépnek látta a kicsiket.

Volt köztük foltos és egyszínű is, de az egyiknek sajnos csak három lába volt. A mamájuk mindig gondosan elkészítette a fekhelyüket. Amikor elaludtak a kölykök, akkor ő is odabújt hozzájuk. Nagyon szerette őket, mindegyiket. Amikor nőttek, akkor sem engedte el egyedül a kicsiket. Úgy vigyázott rájuk, mint a szeme fényére. Mindig csak jóra terelte a kutyusokat. Megtanította nekik mindent, amit kellett. Imádta őket. Felcseperedtek a házi kedvencek és jöttek értük az új gazdik sorban-sorban. Az anyakutya nagyon szomorú lett. Nem tudott mit tenni, hiányoztak neki a kicsinyei. A háromlábú viszont nem kellett senkinek. Az anyukája dédelgette tovább. Meghallotta ezt egy vak kislány. Nagyon ragaszkodott hozzá, hogy megkapja a kiskutyát, de a szülei nem engedték. Nem akartak még plusz terhet vállalni. Egyébként is a lány anyukája azt mondta korábban, hogy ha egyszer lesz kutyájuk, akkor az szép, nagy, okos kutya legyen. Emiatt a kislány, Emma sírt, sőt toporzékolt. Zokogott, hátravágta magát, mert annyira szerette volna megkapni a kiskutyát. Nem láthatta Emma, de azt mondta, hogy semmi más nem kell neki, csak az a kutyus.

Nem tudott mit tenni, csak sírt és sírt. A szülei megbeszélték, hogy legyen egy „nagy találkozás”, de titokban. Azt mondta az édesapa a lányának, hogy orvoshoz mennek, pedig a kiskutyáért indultak útnak. A kislány útközben is csak pityergett. Odaértek, de Emma nem tudta, hogy hol vannak. Egyszer csak a kezébe adtak egy szőrös, puha, meleg szőrmókot, aki egyből az ölébe bújt. Emma azonnal tudta, érezte, hogy ő az a három lábú kutya, akit szeretett volna. A lányka olyan boldog volt, hogy még a könnye is kicsordult. Alig tudta elhinni, hogy övé lett a kiskutya.

Azt kiáltotta örömeiben, hogy: „nekem vannak a világon a legjobb szüleim!”

Név: Varga Dávid
Osztályfok: 8.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Kertvárosi Tagiskola
Felkészítő: Szigeti Andrea

Mi lenne, ha...

Mi lenne, ha elveszteném kezem?

Mivel dobnék, passzolnék?

Kézilabdát vajon hogy

oldanám meg én?

Ebédnél meg mit csináljak?

Mivel fogjam étелем?

Inni talán épp, hogy tudok,

Kínlódva lenyelem.

Mi lenne, ha láb nélkül

kellene élni e bolygón?

Kerekesszékbe ülni,

leláncolva lenni.

Fájna nézni focizást,

Tétlenül csak ülni.

Futni kéne sokat,

És egy gólt rúgni.

Mi lenne, ha nem látnék

Mind a két szememmel?

Hogy írjak verseket

Ezzel a két kezemmel?

Nem tudnék én nézni,

se filmet, se mesét.

Fogócskázni se tudok már,

Hisz botladoznék én.

Mi lenne, ha elveszteném fülem?

Mivel halljam, ha szól anya?

Zenének nincs értelme,

Ha nem hallom a dalokat.

Mi lenne, ha beszél az edző

Mit értenék meg belőle?

Dobjam rá a labdát,

Vagy passzoljam előre?

Név: Martos Nóra
Osztályfok: 7.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Kertvárosi Tagiskola
Felkészítő: Szigeti Andrea

Egy fogságban tartott állatkerti panda balesete

Miután felkeltem végigpillantottam magamon. Fekete-fehér bunda, rövid szőr és kicsi orr. Ezek szerint egy panda vagyok. Viszont ez nem a vadon. Mi ez az üveg és a sok ember? És...és miért nem mozog a hátsó jobb lábam? Miért vagyok egy ketrecben az üvegen belül, ami csillog is, így belesüt a szemembe a nap...valaki engedjen ki! Vissza Kínába! De ez határozottan nem Kína. Most miért csörögnek ezzel a sok kulccsal a ketrec előtt? Vigyenek haza! És hol vannak a testvéreim? Mert ez itt mellettem határozottan nem egy családtagom. Na, várjunk csak! Hisz ez egy állatkert. A másik pandának a hátsó lába nem mozog...De az én hátsó lábam eddig mozgott. Jaj, csak tudjak futni! Minek repítettek át a fél világon elkülönítve a családomtól, ha nem is futhatok? Jaj, itt egy orvos, vajon mit mondhat? Biztos a lábamról van szó. Elindult a ketrec felé. Most mit csinálók? Gyorsan elfutok. Már álltam volna fel, de visszaestem. Újra próbáltam, de elestem. Nem lehet, hogy a lábam miatt! Nem engedem a lábamnak! Sőt megtiltom! Láb futnod kell - mondtam magamnak - , de amikor újra próbáltam, ismét elestem. Az orvos vészesen közeledett, de én nem tudtam menekülni. Aztán odaért az orvos.

- Ezt műteni kell, vagy tolókcst kapnak.

Mi az a tolókcst? És nekem miért kell olyan? Én futni akarok. Nem felpolcolt lábakkal parádézni. Játsszani a többiekkel és birkózni. Erre tolókcst! Na, még mit nem! De mire ellenkeztem volna, már mindegy volt. Felkerült a fájós lábamra a tolókcst. A másik pandát elvitte az orvos megműteni. Én meg itt maradtam a többi egészséges pandával, akik persze rögtön elmentek játszani. Csak az egyik nem. Ő volt az egyetlen, aki ott maradt velem és segített, így már nem is voltam olyan egyedül, de azért egy tolókcstival megbarátkozni elég nehéz. Biztos túl erősen tették le a ketrecemet, amiben a többiek is voltak! Az új gondozók nagyon durvák! Nem is vigyáznak ránk, új pandákra! Egyetlen olyan gondozó volt, aki beszélt hozzánk, pedig tudta, hogy nem tudunk neki válaszolni. De nem érdekelte, ő csak beszélt. Mondott olyanokat, hogy jó hogy itt vagyunk, az új pandák nagyon fognak örülni nekünk. Nekem pedig csak egy dolog ütötte meg a fülemet. Szeptember közepén hazamegyünk és tavasszal visszajövünk ide az állatkertbe. Aztán szeptemberben újra vissza, és így tovább és így tovább. Ilyen és ehhez hasonló gondolataim voltak, amikor hozták a műtött pandát egy fura lábbal. Azt mondta, műlábat kapott. Vagy ilyesmi. Nem igazán figyeltem rá, mert gondolkodtam, hogy most vajon milyen hónap lehet. Nem is igazán az érdekelt, hogy milyen lehet az idő odakint (mert nekünk, pandáknak külön házunk van, hogy ne kapjunk el új bacikat), hanem az, hogy mikor megyünk haza. Gondolom későn, amúgy csak tavasszal jöttünk volna. Vagy lehet, hogy tavasz van? Őszintén, fogalmam sincs. Gondolom, akkor tavasz. Boldog tavaszt mindenkinek!

- Nyár van! - kiáltották a többiek.

Hát ennyit erről - gondoltam -, de nem sok időm volt gondolkodni, mert ahogy reflexből felálltam volna, elgurult a kerekesszék és a lábam is nagyon fájt, ezért csak elfeküdtem és nyöszörögtem. Egy gondozónak ez persze rögtön feltűnt és az orvossal együtt odarohantak és jobban szemügyre vettek.

- Sürgősségi műtét kell - mondta az orvos - csak így kerülhetjük el a műlábat! -tette hozzá. Én pedig megnyugodtam. Még van remény! Amíg az orvosi szobába vittek (ismeretlen volt és fura szagú is, nagyon megrémültem), bevillant a repülőút... a fehér ruhába és maszkba öltözött emberek, a csattogás, mindenki kapkodott. Borzalmas volt. Aztán az is, amikor leejtették a ketrecet, a lábam beszorult, próbáltam kihúzni, közben fájt a fülem, mellettem nyöszörögtek a többiek, mindenki félt, az emberek kiabáltak... borzalmas volt. De nem volt sok időm gondolkozni, mert beértünk az orvosi szobába, ahol beraktak valami gépbe, ami erősen villogott, a szemem fájt a sok fénytől... aztán kivettek a gépből. Mielőtt még mondták volna a diagnózist, én megpróbáltam felállni, de nem sikerült.

- Ajjaj - mondta az orvos - sürgősségi műtét! Most! Jaj, de jó! Műtét... hát ennyit a futkározásról... a játékról... és minden jóról... marad nekem a műlábas panda. A műtét gyorsan véget ért, mert kaptam egy injekciót az elején és nem sokra emlékszem. Miután kivittek az orvosi szobából, nem a többiekhez vittek, hanem egy külön szobába, ahol a műlábas panda is volt, ezért pandásan beszélgetni kezdtünk úgy, hogy senki se értse, csak mi. Egyébként neki is beragadt a lába a ketrecébe. Egy kicsit beszélgettünk, aztán bejött az orvos és az a gondozó, aki beszélt hozzánk.

- A műlábasnak lehet, hogy van esélye futni, de a műtött lehenyerlő eredményt produkált. Extrém gyógyulás, akár egy hét múlva is jól lehet, ha most nem próbálkozik felállni.

- Te ott! - mutatott a gondozóra - itt maradsz velük a héten! De én a többiekkel akarok játszani! Aztán a pandával beszélgetni kezdtünk, mire a gondozó megszólalt:

- Én is itt vagyok és értem, amit mondtok. Amúgy nemsokára hazautaztok, mert augusztus van, ti pedig szeptember közepén mentek vissza! Csak az állatkert igazgatója nem bírta volna ki, ha nem jönnek a pandák hamarabb! Ez állatkínzás – panaszkolt. Szóval ezért kellett megműteni a lábam! Ezután a napok lassan teltek és beállt egyfajta monoton tempó: reggeli, kis torna az orvossal, pihenés, masszázsa a lábam miatt, ebéd, pihenés, 30 perc a többiekkel, orvos megnéz, alvás. És újra... ez szombatig így ment, aztán vasárnap jött a legfontosabb vizsgálat. A lábam kezdett jobban lenni, de nem volt a legtokéletesebb. Bejött a doki és velem kezdett. Kezdsnek betett a villogó gépbe, aztán tornáztatta a lábam és letett, hogy fussak egy kicsit. Úgy ment, mint a gép.

- Villámgyors gyógyulás. Mehet a többihez. De előtte várjuk meg a másikat. Egy műlábas panda óriási reklám.

A másik pandát sokáig vizsgálta, legalább fél óráig, de aztán jött a rossz hír, hogy nem mehet ki, és a másik is marad egy hétig.

- Viszont a kimenő a kifutóra mostantól 90 perc lesz - nagyon féltem, ezért a gondozónkra néztem, aki nem hagyhatta szó nélkül:

- Mi lenne, ha 2 és fél órát maradhatnának kint és én 10 percenként kinéznék és ellenőrizném, hogy minden rendben van-e? Az orvos gondolkodott, végül beleegyezett és ez így ment egy hétig, amikor is jött az új vizsgálat, amikor mindkettőnket kiengedtek. Úgy álltunk ott, mint két szobor. Ránéztem a műlábas pandára, aki mosolygott.

- Sziasztok! - kiáltottam. A többiek pedig odarohantak és csak beszélgettünk. Elmondtuk mi történt odabent, az orvosról is beszéltünk és elmondtam az állatkert igazgatóját, amikor megszállt egy érzés. Az, hogy hazaértem. Nagyon-nagyon jó érzés volt a többiekkel lenni. Ők is beszámoltak. De még mit! A

látogatók villogva fotóznak, hiába szólnak rájuk a gondozók. Mindenkinek saját tálja van, saját vitaminokkal, hogy biztosan egészségesek legyünk és azt, hogy mégsem utazunk haza, mert amikor meghallották, hogy mi történt, akkor megtiltották, hogy repüljünk, amíg nem találnak és tesztelnek egy új rendszert. Ami nagyon sok idő. Aztán elkezdünk játszani és a múltb ellenére is jól tartotta a lépést a legrégebbi állatkerti barátom. És így teltek a napok, hetek, hónapok és mi nagyon jól elvagyunk itt és csak futkározunk. A kezdeti nehézségek ellenére is nagyon jól beilleszkedtem és már egy csapat vagyunk. Örülök, hogy itt lehetünk és boldogok vagyunk.

Név: Kákonyi Adél Sophie
Osztályfok: 5.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő: Fekete Szilvia

Nagymamám mesélte

Egyszer volt három testvér: Ákos, Gábor, Attila. Okos, ügyes, kedves gyerekek voltak, de néha nagyon bevadultak. Jól tanultak, de sokszor zavarták a szomszédokat. Mivel is? Ordibálással, labda puffogatással, dörömböléssel.

Történt egyszer, hogy a fiúk indiánosat játszottak az udvaron. Éppen a házhoz garázst építettek. Az udvar tele volt törmelékkel. A fiúk élvezték ezt a rendetlenséget, ott szaladgáltak, ugráltak a csatatérre változott udvaron. Egyre jobban bevadultak. Botokkal, gallyakkal csapkodtak, vívtak. Azt a röhögcsélést milyen jó volt hallani, de nem sokáig tartott.

Az egyik testvének, Ákosnak az öccse gallyal belecsapott a szemébe. A lombos ág előtte belelógott a meszesgödörbe. Ákos sírni, üvölni kezdett:

-Nagyon fáj, nem látok!

Annyira nagy volt a baj, hogy már a helyszínen is késő volt. Hiába ültette azonnal az autóba a gyerekeket az anyuka már az orvosok sem tudtak rajta segíteni.

Így lett egy jól sikerült játékból egy rosszul sikerült sérülés, egy örökké tartó rossz emlék.

Név: Kákonyi Hunor
Osztályfok: 6.
Intézmény: Kalocsai Eperföldi Sportiskolai Általános Iskola
Felkészítő: Radnai Pálma

Fogyatékoság?

Fogyatékosnak írom a verset.
Ez a dolog nem csak egy eset.
Két fajta van belőle,
Kitérni nem lehet előle.

Ha nincs lábad, és focizni nem tudsz,
Ne dugd a fejed homokba, mint egy nagy strucc.
Ugyan megnéznék, de nem ez a lényeg.
Örülj, hogy van egy szép lényed!

Fejedd el, ha baj van,
Kérj segítséget!
Teljes életet élhetsz,
Legyél mindig egészséges!

Név: László Jázmin
Osztályfok: 8.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő: Balaton Ágnes

Szeretet ereje

Nem tudok menni, hiába szeretnék,
Gyerekkorom óta elkísér ez a betegség.
De kérlek, ne hagyj te is magamra,
Hiszen te voltál ki támogatott a legnagyobb bajba.

Sokszor féltem, vajon mit szólnak majd mások?
Aztán rájöttem, ezért nem mi vagyunk a hibások.
Millió megvető szem meredt rám.
Rosszul esett? Igen, miért is tagadnám?

Hiszen én is csak ember vagyok;
Érzek, létezek és látok,
Megszeppenve segítségért kiáltok!
Kérlek, vegyétek észre mennyi embert bántotok!!

Voltak, akik nem első látásra ítélték
Észrevettek, megismertek és megszerettek.
Kik segítették életem
Szeretetük önzetlen.

Lelki sérüléseim begyógyították
A rosszabb napjaim felvidítették
Őszinte hálával tartozok nektek,
Családom, barátaim szeretlek titeket.

Név: Kapinya Tamás
Osztályfok: 6.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő: Balaton Ágnes

Levi karácsonya

Szép, téli este volt. Az udvar fűvét ellepte a hó. Bent a házban egy család nézte a hóesést. Közben vacsoráztak.

- Anya? – kérdezte a fiú.

- Igen, Levi?

- Neked voltak álmaid?

Az anyuka nagyot sóhajt.

- Igen. Amikor ekkora gyerek voltam, mint te, nekem is voltak álmaim.

- Miért, most már nincsenek? – kérdezte a kisfiú. Mindössze kilenc éves lehetett.

- Hát, már nem nagyon vannak, de azért még emlékszem rájuk.

- Nos, Anya – mondta Levi – nekem mindig is lesznek álmaim!

- Ez egy jó dolog. – mosolyodik el Anya. Kicsit szomorkás a mosoly az arcán. Ezt a fia is észreveszi.

- Miért szomorkodsz, Anya? – kérdezi Levi.

- Semmiség. Nekem is lehet egy kérdésem?

- Hát persze! – válaszol a kis Levi mosollyal az arcán.

- Neked mi az álmod?

- Hát, Anya - kezd bele - az én álmom az, hogyha felnövök, focista legyek!

- Ez szép...

Az anyuka elfordul. Letörli a könnyecskéit, és ránéz a kerekesszékekben ülő fiára. Újra elmosolyodik. Visszatér az asztalhoz, és folytatja az evést. Ránéz a férjére is, akinek ugyanez volt az álma. Az apuka is kerekesszékekben ül, akárcsak a fia. Ő is egy könnyecsképet morzsol el, és megszólal.

- Boldog karácsonyt!

- Neked is, Apa! – kiabál vissza a fiú.

- Boldog karácsonyt, drágáim...

Soha ne add fel!

KÖZÉPISKOLÁS KOROSZTÁLY

Név: Brassói Krisztina

Osztályfok: 12.

Intézmény: BSzC Kalocsai Dózsa György Technikum és Kollégium

Felkészítő: Vörös István

Tőlünk szép

Senki sem egyforma.
Ettől szép a világ.
Nem élhetsz elnyomva,
Ezt kell, hogy belásd!

Lehet testi, lelki,
vagy bármilyen hibád,
Nem állíthat meg semmi.
A nap mindig süt reád.

Tudod sokban hasonlítunk:
Te és én emberek vagyunk,
mindketten pörgünk-forgunk,
néha fáradtan összeomlunk

Van szívünk, gondolatunk,
Mind érzünk és szeretünk.
Ha tehetjük, olvasgatunk.
Emlékeink nem feledjük.

Rossz és jó döntéseink, hibáink,
tesznek bennünket széppé.
Érjenek össze lelkeink,
Legyen a szeretet a végcél!

Szeressük egymást,
hisz' emberek vagyunk!
Ne csak a hibákat keressük,
Mit kitalál az agyunk!

Név: Kasziba Zita
Osztályfok: 9.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petrás Éva

A varázskert felé vezető út

Egyszer volt, hol nem volt, a hegyek között elrejtve egy kis falu, amely különbözött minden más helytől. A falu lakói mind különlegesekek voltak: némelyikük nem hallotta a madarak csicsergését, mások nem látták a lenyugvó nap aransárga sugarait. Voltak, akik nem tudtak járni, és néhányan még beszélni is nehezen tudtak. Mégis, a faluban béke és szeretet uralkodott, mert mindenki tudta, hogy bármilyen akadállyal kell szembenézniük, egy dologban mind hasonlítanak: mindannyian értékesek, szeretetre méltóak voltak, és a legfontosabb, hogy a közösségük támogató ereje mindent felülmúlt.

A falu központjában állt egy hatalmas, öreg tölgyfa, amelynek vastag, göcsörtös ágai a falusiak fölé magasodtak, védelmezve őket a napsütésben és az esőben is. Ez a fa volt a falu közösségi életének szíve. Itt gyűltek össze esténként a lakók, hogy megosszák egymással a nap eseményeit, és meghallgassák egymás történeteit. A tölgyfa alatt ülve a falu legidősebb lakói a régi időkről meséltek, amikor a falut még vándorok látogatták, és utazók éjszakáztak ott. De a legkedvesebb történeteket Emma, a falusiak kedvence, mesélte. Emma egy különleges kislány volt. Bár kerekesszékekben élt, nem tudott járni, mégis ő volt a falu egyik legboldogabb gyermeke. Sugárzó mosolya és élénk, csillogó szemei mindenkit magával ragadtak. Emma számára a világ nem a fizikai korlátokról szólt, hanem a végtelen lehetőségekről. Hihetetlen fantáziája volt, amikor mesélni kezdett, mindenki elcsöndesedett, és figyelmük felé irányult. Emma történetei elvarázsolták a falusiakat: olyan világokba repítette őket, ahol a nap soha nem nyugodott le, ahol az állatok beszéltek, a fák sétáltak, és minden lehetetlen valósággá vált. Emma legjobb barátja Dani volt, aki szintén különleges gyermek volt. Dani vakon született, de ennek ellenére soha nem érezte magát hátrányban. Sőt, Dani talán többet látott a világból, mint bárki más, csak épp a szemei helyett a szívével és a fülével érzékelt. Dani hallása olyan kifinomult volt, hogy hallotta a falevelek legapróbb rezdülését a szélben, és képes volt megkülönböztetni a különböző madarak hangját is, amelyeket mások csak összefolyt zajként érzekeltek. Dani számára a világ hangokból, érzelmekből és tapintásból állt. Ez a különleges képessége tette őt Emma tökéletes társává a mesélésben. Amikor Emma mesélt, Dani minden szót a szívében érzett, és a hangok révén szinte látni tudta azokat a távoli világokat, amelyeket barátja leírt. Egy nap különös esemény történt a faluban. Egy vándor érkezett, akit senki sem ismert. A férfi hosszú, poros útról jött, és az arca fáradt volt, de a szemeiben különös fény

csillogott, mintha valami csodálatos titkot rejtene. A vándor leült a tölgyfa alá, ahol a falusiak szokás szerint összegyűltek, és mesélni kezdett. Azt mondta, hogy messze, a hegyek túloldalán található egy csodálatos kert, amelyet soha senki nem látott, csak a leghűségesebb keresők. Ez a kert nemcsak a szépségéről volt híres, hanem arról is, hogy aki belépett oda, annak minden kívánsága valóra vált. A falusiak izgatottan hallgatták a vándor történetét. Egy ilyen varázslatos hely gondolata mindenkit lenyűgözött. "Talán ott megtalálhatjuk, amit egész életünkben kerestünk!" – suttogta az egyik idős asszony. A faluban sokan voltak, akik titokban reménykedtek abban, hogy valami csodás dolog történhet velük: akik nem tudtak járni, arról álmodtak, hogy egyszer lábukra állhatnak; akik nem hallottak, arról, hogy egyszer meghallják a madarak énekét; és azok, akik nem láttak, arról, hogy megpillanthatják a napfelkeltét. Emma azonban másképp gondolkodott. Ő nem arra vágyott, hogy megváltozzon, vagy hogy valami olyat kapjon, amit eddig nem tapasztalt meg. Emma szerette az életét úgy, ahogy volt, és érezte, hogy minden, amire szüksége van, már most is ott van körülötte. De, amikor látta, hogy a falusiak milyen izgatottan beszélnek a varázslatos kertről, eldöntötte, hogy ő is részt vesz az utazásban. "Elmegyünk és megkeressük ezt a kertet!" – mondta lelkesen. „Ha megtaláljuk, mindannyian megkapjuk, amire a szívünk legmélyén vágyunk." A falusiak elhatározták, hogy másnap útnak indulnak. De sokan aggódtak. Hogyan vágnának neki egy ilyen hosszú útnak, ha egyesek nem tudnak járni, mások nem hallanak, többen pedig nem látnak? Az út a hegyek között biztosan veszélyes lesz, és senki sem tudta, hogy meddig kell menniük, mielőtt rátalálnának a varázslatos kertre. Emma azonban nem hagyta, hogy ezek a félelmek eluralkodjanak rajta. "Nem számít, milyen nehézségek állnak előttünk, együtt bármit meg tudunk oldani!" – mondta biztatóan. "Ha segítjük egymást, minden akadályt le tudunk győzni." Másnap hajnalban a falu lakói összegyűltek a tölgyfa alatt, és készen álltak az útra. Emma és Dani vezették a csapatot. Emma fantáziája olyan éles volt, hogy szinte maga előtt látta az utat, amelyen el kell indulniuk. Dani pedig kifinomult hallásával figyelte a környezetet, és minden apró zajt észrevett, ami segíthetett. Ahogy elhagyták a falut, a táj egyre vadabbá és ismeretlenebbé vált. A hegyek meredeken emelkedtek előttük, az út tele volt kövekkel, szakadékokkal. Az első nagy akadály, amellyel szembesültek, egy széles folyó volt. A víz gyorsan áramlott, és sebes sodrása félelmetes érzést keltett. A falusiak megálltak a parton, és tanakodni kezdtek, hogyan juthatnának át a túloldalra. Néhányan már fel akarták adni az utazást, mondván, hogy túl veszélyes lenne megpróbálni átkelni. Ám Dani meghallotta, hogy egy kicsit feljebb, a folyón van egy keskeny gázló, ahol a víz sekélyebb. A fiú vezetésével a többieket, és amikor odaértek, a falusiak egymásba kapaszkodva átkeltek a folyón. Bár a kövek csúszósak voltak, és a víz hideg, mindenki épségben átjutott a túloldalra. A folyón túl az út még

nehezebbé vált. A hegyek egyre meredekebbek lettek, és az ösvény sokszor olyan keskeny volt, hogy csak egymásba kapaszkodva tudtak haladni. Mikor kiérték a folyó partjáról, szembe találták magukat egy tisztással, melynek két elágazása volt, s táblák jelezték az irányokat. Balra menjen, aki a kívánságát szeretné valóra váltani, de többé nem lesz az az ember, aki volt, jobbra forduljon, aki boldog, örömteli életet szeretne élni, a nehézségeivel együtt. Emma és Dani a jobb irány fele kanyarodtak, mikor meglátták, hogy a többiek elindultak ellentétesen. „Ti meg mit csináltok?” – kérdezte Emma. „Ezért jöttünk, hogy kívánjuk a teljes nehézségek nélküli életet.” –mondták. Emma elszomorodott. Nem tudta mi tévő legyen, mert a jó irányt nem látta be a többi ember. „Nézzétek, tudom mi lenne a jó mindannyiunk számára, de nem kell azért megváltoznunk, hogy boldogok legyünk.” Mindenki rájött, hogy Emma igazat mond, és mindannyian elindultak Emma után. Átmentek egy hegyen, ami ismerős volt már nekik valahonnan. Mentek mendegéltek egy ideig ameddig meg nem láttak egy fát. Na de ez a fa, ugyanúgy nézett ki, mint ami a faluban van. Senki sem értette, hogy kerülhetett ide, ezért továbbmentek egy kicsivel, és meglátták a házaikat. Mindenki csodálkozott, „hogyan kerültünk haza?” Meglátták a férfit, aki említette ezt a csoda helyet, a kívánságokkal. Mindenki odament, és kérdőre vonta: „A jó irányba mentünk, akkor hová lett a csodálatos kert?”

A férfi elkezdett mesélni... „Nem kell ahhoz kívánság, hogy boldog teljes élet éljétek, mert senki nem él ilyen életet. Mindenkinek vannak nehézségei, néhány embernek kevés, másoknak sok. A csodakert a falutok, mert ti kibírtok ennyi fájdalmat és nehézséget, mégis mosolyogtok és segítetek egymáson. Ha a másik irányba mentetek volna, elvesztetek volna az élet rossz, elvárásokkal teli medrében. Magatok döntsetek el, hogy milyenek akartok lenni, ne mások!” – mondta a bölcs ember, és otthagya a falu lakóit.

Név: Miklósity Cintia

Osztályfok: 12.

Intézmény: BSzC Kalocsai Dózsa György Technikum és Kollégium

Felkészítő: Vörös István

Egyformák vagyunk!

Emberek vagyunk mindannyian, Egyek!
Én másoknál talán több figyelmet igénylek,
De bárhová hívsz majd, én megyek.
Lehet nem jól hallok, vagy látok, de figyelek!
Figyelj hát Te is rám alaposan!

Lehet, úgy érzik mások, nem vagyok teljes,
Pedig igenis, az vagyok! Ember vagyok,
És ne nézz rám másképp, mert nem helyes!
Különleges, egyedi vagyok s nyomot hagyok;
Figyelj hát Te is rám alaposan!

Ha épp nehéz nekem a járás,
Embernek lenni is fárasztó néha
Mégis hiszek magamban: ilyen az álmodozás,
Mindenen túl, felhők felé repít még ma!
Figyelj hát Te is rám alaposan!

Olykor megesik, hogy kinéznek minket,
Pedig nem vagyunk mi kevesebbek!
Kiközösítve, kirekesztve bennünket
az érzések is hevesebbek.
Figyelj hát Te is rám alaposan!

Ez most a mi napunk, ünnepelj velünk
S légy finomabb körünkben.
Figyelj, hisz' Veled egyként érzünk,
Jó és rossz nyomot hagy a lelkünkben
Figyelj hát Te is rám alaposan!

Hálásak vagyunk azoknak,
Akik mellettünk vannak itt mindig,
És mi is segítünk társainknak,
Jóban s rosszban – együtt a végtelenségig
Figyelj hát Te is rám alaposan!

Kérlek hát Titeket, ne nézzetek ki
Csak azért, mert merünk remélni!
Vagyunk oly' emberek mi is, mint Ti,
És mindazok, kik soraimat megértik.
Figyelj hát Te is rám alaposan!

Embertársaim, hozzátok szólok,
Emeljük a szívünket az égig!
Ez a Mi napunk, támogassátok!
A te és az én helyett legyen mi, mindig
Figyeljünk hát egymásra alaposan!

Név: Bóna Benedek
Osztályfok: 10.
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Felkészítő: Mihóné Ferencz Mónika

Csodálatos gyógyulás a Mátrában

Átirat Reményik Sándor versére

A Nap ismét ragyogott az égen,
Miként tenni szokta minden reggel.
A levegő oly kristálytishta volt,
Amilyet az ember csak itt észlel.

A gyógyforrásnak, amiről írok,
Köszvény-kút a becsületes neve,
Melynek a Mátra egy vadregényes,
Kissé zord völgyében van a helye.

E napnak se volt más célja, mint az,
Hogy a huszonhárom éve beteg,
Vaksággal küzdő Póka Péter is
Odaérjen a gyógyító vízhez.

Viszont ebben az ügyben nehézség,
Hogy naponta csak egyszer lehetséges
A forrásból vizet meríteni,
Ha elküldi angyalát az Isten.

Ilyenkor az angyal vizet fakaszt,
De gyógyulni csak a legelső fog,
Aki először ivott a vízből,
Ez nagyon elkeserítő dolog.

Péternek sajnos most sem sikerült,
Nincs, ki kísérje, segítsen rajta.
Milyen érzés lehet a szívében,
Aki lát, életét visszakapja.

Már a remény is elhagyta lelkét,
Milyen rég várta azt az örömet.
Nem bízott már ezen babonában,
Már lassan hite is kettétörött.

De másnap reggel Jézus arra jött.

Név: Répási Blanka
Osztályfok: 9.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petrás Éva

Összetört álom

Nagyon kell sietnem, késésben vagyok. Megígértem Katinak, hogy edzés előtt finomítunk a talajgyakorlatán, nyolc hét és kezdődik a selejtező, szóval nincsen sok időnk már.

Gyorsan bekapok pár falatot és rohanok, mert így el fogok késni. Kicsit szét vagyok ma esve, tegnap tizenegyor értem haza a tornateremből. Még egy kicsit kell finomítani, de lehet mondani, hogy elsőrangú munkát végeztünk. Mindenki szerint esélyes vagyok bejutni a világbajnokságra, és ha sikerül, irány az olimpia. Igen, én, Vas Ivett, 13 évesen az olimpiai kvóta megszerzésére gyakorlok. Óvodás korom óta erre készülök, ez az álmom, és annyira eltökélt vagyok, hogy tudom, meg is valósítom. Egész nap esik az eső, minden sár és pocsolya. Senki nincs itthon, hogy elvigyen, így bicajjal megyek edzésre. Nem baj, van egy csúcsszuper esőkabátom. Nem szép, rikító színű, de nem ázok benne. Nem ez az első eset, hogy ilyen időben tekerek.

Nagyon zuhog, alig látok, inkább leszállok a kerékpárról, úgylis mindjárt ott vagyok. Ahogy tolom át az úton a biciklit, egy villanás, és minden elsötétül.

Másnap térek csak magamhoz a kórházban, apuék itt virrasztanak felettem, látszik rajtuk, nagyon aggódnak. Állítólag nagy a baj, egy biztos: deréktól lefelé nem érzem a lábam. Ezt már ők is tudják, csak pontosat még senki nem mond nekünk. Pár vizsgálat és lehet, soha többé nem fogok lábra állni.

Mit érzek?- Dühöt, igazságtalanságot, nem akarok élni. Senkivel nem szeretnék találkozni. Viszont mindenki engem akar látni. Nem fogják föl, hogy most egyáltalán nem akarok jópofizni. Mindennek vége, minden álmom szó szerint derékba tört. Egy anyuka miatt, aki nem vett észre abban a rusnya kabátomban sem. Nem is biztatnak, annyira komoly a sérülés, hogy biztosan nem fogok felépülni. Ettől függetlenül, minden nap rehabilitációra vagy masszázssra kell járnom, hogy az állapotom ne romoljon, illetve az izmaim ne sorvadjanak. Itt állok, vagyis ülök nyolcadik osztályosként, aki versenysportolóként nem a középiskolai felvételre készült, hanem csak a sportra koncentrált. Mi lesz most velem? Egyedül vagyok, hiába mondja mindenki, hogy milyen sokan szeretnek, de amin én most átmegyek, ők azt nem érthetik. Nem akarok élni, hogy leszek így anyuka, vagy feleség? De ne szaladjuk ennyire előre. Még sosem voltam discóban, még nem csókolóztam, milyen életem lesz így? Én ezt nem bírom, hiába járok pszichológushoz, szegezem neki ezeket a gondolataimat, valljuk be, ő nem élte ezt át, amit én. Egyre rosszabb. Egyik nap elgyengülök, úgy gondolom, véget vetek ennek. Egy marék nyugtatót veszek be, de anyu még időbe észrevette. Tovább folytatódik szenvedésem, szüleim kifakadnak és leesik nekik is, mennyire nehéz ez a helyzet. Beszélgetünk, egyre többet nyitok mások felé. Lehet, hogy kellett ez a mélypont ahhoz, hogy észhez térjek. Rajta vagyok, hogy kitaláljam, mi is legyen velem. Egy biztos, nem tudok itt maradni a régi környezetemben. Első lépésként ajánlottak egy tábor, amit kerekesszékes tinédzsereknek szerveznek. Pontosan a Magyar Máltai Szeretetszolgálat az Ifjúsági Mozgássérültek Táborába hívott Balatonfenyvesre.

Őszintén, semmi kedvem nincsen menni, de tudom, csak jobb lehet, mint itthon. Végül nagyon jó döntés volt. Hetek, hónapok óta nem éreztem ilyen jól magam, mint most. Nincs az a bizonyos tekintet, tudjátok, ahogyan szokás nézni azt, akit sajnálunk. Itt mindenki egyforma. Praktikus tanácsokat kapok, sok mindent tanulok, például önállóan élni a mindennapjaimat, ami felbecsülhetetlen. Még a Balaton-part is akadálymentesített, egy speciálisan erre a célra kialakított biztonsági stég van. Rengeteg program van, fantasztikus mozgáskorlátozott emberek tartanak előadásokat, bemutatókat. Hihetetlen, de sportfoglalkozást is lehet választani. Igazi paralimpikonokkal ismerkedhetünk, és kipróbálhatjuk magunkat bármilyen sportágban. Én, aki eddig életem nagy részét tornateremben töltöttem, rájövök, beszűkült kis világban éltem eddig. Hihetetlen látni, hogy kerekesszékekben is mennyire teljes másoknak a világ, és igazán boldogok tudnak lenni, akik nem temetik el magukat az önsajnálásban. Azért utána kell járni, hogy melyik sport az, ami nekem, illetve a sérülésemnek való. Mert deréktól lefele nem mozgok. Ezért első körben a vívást és az asztaliteniszt választom. Pingpongozni mindig is szerettem, egész ügyes is vagyok benne, testnevelő tanárom szerint. Párszor próbált is meggyőzni, hogy menjek el vele az iskolák közötti versenyekre, de én csak a tornára tudtam gondolni akkor. Az is kiderült, hogy a bennem lévő versenyszellem még mindig felsőfokon működik. A vívás is nagyon jó, de őszintén megsúgom, eddig még sosem próbáltam, a szabályokat sem tudom. Nagyon jól szórakozunk, ugyanis több korombéli is van a táborban. Érdekes, hogy örülünk egymásnak, de higgyétek el, nem örülünk egymás bajának, csak van más is, aki igazán tudja, mit is érezhetek. Kedd reggel van, Ildikó, a szobatársam már vár, hogy siessek, mert mindjárt kezdődik az előadás. Fogalmam sincs, hogy ki Major Endre, de míg leérünk az előadóterembe, addig újdonsült barátnőm beszámol róla, hogy Endre egy szenzációs asztaliteniszező, aki számos paralimpiai, világbajnoki címet nyert már, és sietni kell, hogy az első sorból hallgathassuk. Az előadás szinte elrepül, iszom minden szavát, imádom, felnézek rá, ilyen akarok én is lenni. Délután van szerencsénk játszani is vele, és közben kötetlenül tudunk beszélgetni. Véleménye szerint nagyon ügyes vagyok, főleg, hogy ha csak hobbi szinten játszottam még eddig. Én is mesélek magamról, ez az első, hogy nem kérdeznek, de akarom, hogy tudják a történetemet, hogy ki is vagyok igazából. Hamar elröppen ez a nap is, az ágyamban forgolódom. Már elmúlt hajnal kettő, de nem jön álom a szememre. Érzem, valami nagyon jó dolog fogja kezdetét venni. Még nem igazán tudom mi, de érzem, minden rendben lesz. Reggelre rájövök, mi miatt vagyok ilyen izgatott. Versenyezni akarok, belém van ivódva a versenyzés, a lelkem, életem része volt eddig is, és ha nagyon akarom, akkor továbbra is az lehetek, ami mindig is akartam lenni, azaz olimpikon, csak egy kicsit másként. Tudom, egyszer visszajövök ide úgy, mint Vas Ivett paralimpikon. Igen, én fogok másoknak példát mutatni! Pingpongozom, minden időmet edzéssel töltöm. Fel vagyok dobva izgatottan várom, hogy elújságozzam szüleimnek. Ők is érzik, rendben leszek. Én továbbra sem szeretnék a régi kis közegemben maradni, eleve kilencedikes leszek, sulit kell választanom. A táborban megismert újdonsült barátaim meggyőznek, legalább nézzem meg az ő iskolájukat. Nem kellett sokáig győzködni. Tudom, köztük jó helyem lesz, és nem utolsósorban, lesz lehetőségem asztalitenisz edzésekre is járni abban az iskolában.

Szerencsére anyuék mindenben támogatnak, nekik egy a lényeg: boldognak lássanak, és most az vagyok. Tudom, hosszú évek, mire profi szinten fogok tudni játszani, de aki ismer, tudja, meg fogom tudni csinálni.

Név: Helfrich Helga
Osztályfok: 12.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Bedő Lénárd

Érzelmek vihara

Sötét honol körülöttem.
Nem látok semmit sem.
Pedig ottan egy picike fény,
Valahol világít előttem.

Bárcsak látnám a napfelkeltét,
A gyönyörű szivárványt.
S pillangók repkedését,
Virágok száz szirmát.

Csodálat elhalványul,
Dörgés nyila felhangzik.
Zúg, csörömpöl, dörren,
S földre puffan valami.

Én volnék az, talán
Megbotlottam a járdán.
Álomkép nyomban elillan,
S feljajdulok szinte azonnal.

Nem találom botomat,
Elgurult valahová.
Tapogatódzom tétlen,
Keresem aggódván.

Senki nem segít,
Egyedül gubbasztok alatt.
De nocsak, egy kéz felsegít,
S átölel nyomban.

Ismerős az ölelése,
Illata is kedves nékem.
Leszöknek arcomon a könnyek,
Mert megértettem a lényegét.

Nem kellene nekem színek,
Gyönyörű szép kertek.
Hisz ami igazán lényeges,
Az a szemnek láthatatlan.

Sötét honolhat körülöttem.
Nem kell látnom semmit sem.
Hisz a fény, mit keresek,
Itt van a szívemben.

2024. szept. 18.

Név: Fehér Zsolt
Osztályfok: 11.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Bedő Lénárd

Különleges Kíra

Kíra egy 11. évfolyamos lány, aki egy gimnáziumban tanul. Nagyon szeret rajzolni és már kicsi kora óta táncra jár. Nagyon kedves és okos, mégis sok problémával küzd.

Általános iskolás korában sokat szenvedett, mert elváltak a szülei, amikor 6. osztályos volt. Az édesapjával megromlott a kapcsolata, mert túlzó követelése volt felé. Az apukája elvárta tőle, hogy kitűnő tanuló legyen. Sajnos néha becsúszott egy – egy elégséges érdemjegy, aminek otthon büntetés lett a vége. Ilyenkor a lányban sok érzés kavargott: szomorúság, félelem, düh, meg nem értettség, magányosság.

Kírának nehézséget jelent, hogy megfeleljen az elvárásoknak és jól tanuljon. Nagyon érdekeli az irodalom és a történelem. Ezekből a tantárgyakból szép eredményt ér el. Képes arra, hogy sok információt és idegen szavakat megjegyezzen. Ugyanakkor számára gondot okoz, hogy sokszor nem érti meg a tanárokat, amit mondanak nem mindig érthető. Vannak, akik nagyon elvontan magyaráznak, mások gyorsan beszélnek, hadarnak. Ettől a szavak értelmetlenné válnak számára. Belül nagyon szenved és nagy erőfeszítésbe telik, hogy megértse a tananyagot. Azonban hiába próbálkozik erőn felül teljesíteni, egy idő után elfárad, innentől kezdve a figyelmét az köti le, ami számára érdekes, a természet, a felhők, a fények, hangok.

Kíra fontosnak tartja az iskolai szabályok betartását is, mert azok határozzák meg a megfelelő viselkedést, a társadalmi együttélés alapját. Illedelmes a tanárokkal szemben, nem felesel vissza. Van olyan társa, aki ezt rossz szemmel nézi, azt gondolja, hogy Kíra nem olyan, mint ő, nem igazi tinédzser.

A diáktársai már kiskorában is nagyon butának tartották a viselkedése és a tanulása miatt. Mindig csúfolták, bántó dolgokat mondtak neki, kiröhögték, kiközösítették. Néha még szándékosan fel is lökték. Volt, amikor ellopták a karóráját, amit a nagymamájától örökölt. Ő hiába kérte vissza a kedves emléket, kudarcot vallott. Végül egy tanár segítségével összetörve kapta vissza. Kírában dühöt és elkeseredést vált ki, amikor mások így bánnak vele. Dühös, mert nem tud változtatni ezeken a helyzeteken.

Az egyik osztálytársa Bogi, aki nagyon jó barátja. Óvodában ismerték meg egymást, majd az általános iskolában is osztálytársak voltak. Segítenek egymásnak a tanulásban és Bogi mindig mellette van, amikor a többiek bántják, megvigasztalja, amikor szomorú.

Amikor Kíra feldúlt, akkor elkezdi rajzolni. Szeret portrékat és természet témájú képeket készíteni. A természetben meglátja a szépséget, az emberek szemében az őszinteséget és a kedveséget. Felfedezte, hogy vannak elfogadó emberek is, akik szeretni is tudnak, amire neki nagyon nagy szüksége van.

Neki különösen nehézséget jelent, hogy figyeljen embertársaira, megértse őket, mert Kíra autizmussal él. Ettől különleges lány. Bármennyire is más, erről ő nem tehet, akárcsak a többi autista ember. Mindenkinek szüksége van megértésre és elfogadásra.

Név: Répási Balázs
Osztályfok: 11.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petrás Éva

Teljes szívemből akarlak

A vízcseppek csak úgy zúdulnak az autó szélvédőjére. Egy férfi, ahogy leállítja a kocsit, siet, hogy gyorsan nyisson egy esernyőt feleségének, de a hölgyet, Ágit cseppet sem zavarta, hogy csurom vizesre ázik. Kiszállt, hajából, ruhájából csavarni lehet a vizet, de ő csak mozdulatlanul áll és bámulja a kórház bejáratát.

Zoltán oda szalad nejéhez, hogy induljanak be, mert megbetegszik a végén. De az asszony lába nem mozdul.

- Nem akarok bemenni, egyszerűen nem tudom megtenni, biztosan van más megoldás is!- Fakad ki Ági zokogva. Férje átöleli, neki is könnyek gyűlnek a szemében, és óvatosan bekíséri.

Nőgyógyászatra mennek, mert befejező műtétet javasol az orvosuk.

Kálváriájuk nem is olyan régen kezdődött. A 12. kombinált teszt eredménye magas kockázatot, azaz 1:190, ez 0,526 % mutatott a Down-kór előfordulására. Ezen eredmény után, természetesen első sokként jött az önmarcangolás, mert ugyebár ez a kockázati tényező a kismama korával is nő. Ágnesék mindig is tudták, hogy együtt tervezik a családalapítást, de megfontolt felnőttként úgy gondolták, elsőnek az anyagi biztonságot szeretnék megteremteni, és ha már megvan a ház, biztos jövő, jöhet a baba is. Mire mindezt elérték, mindketten betöltötték a harmincötöt. Ma már ez nem késő, nyugtatgatták magukat, egyre jobban kitolódott a gyermekvállalás ideje. Sajnos nem sikerült rögtön teherbe esnie, így a vizsgálat idején a 38. évében járt az anyuka. De nem csüggedtek, csak pozitívan előre. Ez az eredmény mit is jelent? Azt, hogy 99,474% esély, hogy minden rendben. Egyre bizakodóbbak voltak. Az orvosuk ajánlott többféle vizsgálatot, és úgy gondolták, hogy a biztosra mennek, így a legmodernebb NIPT tesztet, a Trisomy Teszt Complete vizsgálatot választották, ami a baba teljes genetikai állományát vizsgálja, és az összes kromoszóma szám eltérést kiszűri. Ez a vizsgálat nem két fillér, de semmi veszéllyel nem jár, mert a kismama vérének vizsgálja, mivel terhesség alatt a magzat genetikája is kimutatható belőle. Ma ezt a vizsgálatot tartják a legmegbízhatóbbnak, 99%-os valós eredményt ad. Szóval, ha ez a vizsgálat pozitív, ez nem csak esélyeket latolgat, hanem mondhatni, biztosra diagnosztizál minden elváltozást. Az eredménye pozitív lett, ki lehet mondani, hogy nagy eséllyel Down szindrómás a babájuk. Nagyon nehéz döntés előtt álltak. Meg fognak-e birkózni ezzel? Milyen életet szánnak maguknak? Most tényleg ők dönthetnek, már ez is nagy dolog. Tudják, sokan csak születéskor szembesülnek a ténnyel. Elég erősek ahhoz, hogy végig csinálják? Mindig arról álmodtak, hogy két egészséges gyönyörű gyermekük lesz, és az első gyermek fiú, aki majd vigyáz a kishúgára. Nem beszéltek, magukban őrlődtek, Ági csak sírt és simogatta gömbölyödő pocakját, ki sem mozdult a hálószobából. Zoli a netet bújtá. Vizsgálatokat, gyógymódokat keresett, mire rájött, semmi értelme. El kellett fogadnia, hogy ez nem olyan, amit majd megműtenek, meggyógyítanak születés után. A huszonegyedik kromoszómapár hibás osztódásáról van szó. Ez egy zsákutca. De döntést kell hozni, ami nagyon nehéz. Pár napja még a legszerencsésebb szerelmes párnak gondolták magukat, úgy vélték, senki és semmi nem állhat közójuk, de ilyen messze, mint most, sosem álltak egymástól. Éjfél is elmúlt már, Zoli nem bírja, bemegy feleségéhez, és elmondja, mit

gondol. Biztos benne, hogy lesz egyszer egy egészséges gyerekük, és úgy véli, ezt most nem biztos, hogy be kellene vállalniuk. Ő sem tudja milyen döntést kellene hozni, de most a józan esze valamiért ezt mondatja vele. Ági csak zokog, nem szól semmit, csak bólogat és álomba sírja magát, többet nem is beszélnek róla.

A kórházban, sajnos nem volt egyágyas szoba, és szüléset révén elég kényes volt, hogy milyen szobába fektessék. Vagy olyan szobába, ahol négyen vannak és mindenki megszakításra vár, vagy van egy szoba, ahol egy veszélyeztetett kismama mellé tudják elhelyezni. Ági megtudta, hogy a többi befejező műtetre váró kismamák egészséges terhességet szeretnének megszakítani, érezte, nem tudna egy helyiségben lenni olyan kismamákkal, akik önszántukból ilyen döntést hoznak, ezért a kétágyas szobát választotta. Így Zita mellett kapott egy ágyat, aki negyvennégy évesen az első gyermekét várta. Sajnos nem komplikációmentes a terhessége, így jobbnak látták, ha szülésig már nem megy haza, kórházban marad a terhessége 29. hetétől.

Ági műtétjét, estére tervezték, de sajnos közbejött egy sürgős eset és másnapra kellett napolni a beavatkozást. Zita nagyon örült a szobatársának, de hamar összerakta, hogy nem egy boldog kismamát kapott maga mellé. Félve, de megpróbált szóba elegyedni vele. Nem igazán járt sikerrel. Este, mikor bejött a doktor úr és közölte, hogy holnap lesz a műtét, nagyon érdekes dolgot vélt felfedezni Ágnesen. Olyan volt, mintha megkönnyebbülést olvasott volna le az asszony arcáról. Nagyon furcsa volt neki, és nem akarta ezt annyiban hagyni.

- Jól láttam, hogy örülsz neki, hogy holnap lesz a műtét?- de semmi válasz, csak halk szífogás hallatszik. Így folytatja tovább.

- Biztos nagyon nyomós okod van, hogy elvetesd a babádat, de ugye tudod, hogy mindenre van megoldás. Látni, hogy szeret a férjed, biztos mindenben támogat. Ha nem akartatok gyereket, akkor is lehet még újra tervezés.- ekkor síró szobatársa felül és szífogva mondja.

- Ugye tudod, hogy nagyon udvariatlan vagy? Semmit nem tudsz rólam, és semmi közöd az életemhez. De csak, hogy tudd, nem mindenki olyan szerencsés, mint te, szívesen végig feküdném én is az elkövetkező heteket, ha tudnám, hogy egészséges kisbabám lesz, ha csak annyit kell tennem, hogy pihenjek. Ja, és tudd azt is, hogy nagyon akartuk ezt a kisbabát, de nincsen választásunk.- Zita meglepődött, hogy választ kapott, és erre felbuzdulva folytatta.

- Még, hogy én szerencsés? Ja, csak feküdnöm kell? Tudod, már az eleje óta le akartak beszélni a babáról, mivel nem jó alakja van a méhemnek, a méhlepény is rossz helyen tapadt meg. Azért vagyok itt, mert szó szerint életveszélyben vagyunk, a koromat már említeni sem merik. De tudom, minden rendben lesz, ez az utolsó esélyem, hogy anya lehessen. Mindenre képes lennék érte.

Ágnes abbahagyta a sírást, felült, és érdeklődően kezdte hallgatni történetüket. Kiderült, hogy Zita 12 hetes vizsgálata sokkal rosszabb eredményt mutatott, azaz nagyobb az esélye a Down-szindrómás kisbabára, de meg sem fordult a fejében, hogy elvetesse. Az sem, hogy tovább vizsgálódjon.

- Nem kell mindig mindent tudni. Pont ezt kerültem el, amin most ti átmertek. Ne haragudj, hogy ezt mondom, de tudtam, bármi is lesz a vizsgálat eredménye, ő az én babám. Bocsánat a durva hasonlatért, de szerintem ez nem olyan, mint a boltban, hogy köszönöm, picit hibás, én őt nem akarom. De ez mindenkinek a saját döntése, ha úgy érzitek, nem tudjátok, nem akarjátok ezt a plusz feladatot, akkor persze el kell gondolkozni rajta, mi is legyen.

Egész éjjel beszélgettek, Zitáról kiderült, hogy amint teherbe esett, elhagyta párja, neki nem volt benne a terveiben egy kisbaba, s úgy gondolta, öreg már egy csecsemőhöz, nem

szeretne ebben részt venni. Zita ezek után és a saját maga életének kockáztatásával is vállalja a babát. Ági kezd teljesen máshogyan gondolkozni, órákon át down tünetcsoportról kutakodnak a neten. Rengeteg történetet találnak, például van olyan, aki kimondottan down kóros gyereket fogadott örökbe. Több helyen is írják, hogy a Downos gyerekekben nagyobb képesség van életörömeinek megélésére, ha a környezet lehetővé teszi. Nyíltszívűnek, szeretetgombócnak jellemzik őket. Sokkal tisztább, jólelkűbb, és sajnos kihasználhatóbb emberként írnak róluk. Nincs bennük előítélet, határtalan szeretettel fordulnak mindenkihez. Ezt a különleges csodát pedig óvni kell. Ezeket a sorokat olvasva Ági újra sírva fakad.

- Elárulok egy titkot. Két napja érzem, ahogy rugdos, mocomog. Nem mondtam el Zolinak sem. Nem akarom, hogy jobban belebetegedjen ebbe az egészbe. Igen, jól látod, megkönnyebbültem, hogy elhalasztották a műtétet. Lelkem mélyén abban bíztam, majd valami csoda fog történni, és látod, itt vagyok pocakomban a picurkámmal, és tudom, teljes szívemből akarom.

Mindkét kismama csak sír, és örülnek a sorsnak, hogy találkoztak. Tudják, ez egy életre szóló barátság kezdete. Még csak hajnali három óra van, de Ági nem bírja ki, elkezd keresni telefonját.

- Szia! El tudnál jönni értem? Otthon szeretnék lenni veled!- Férje rohan, félóra múlva bent is van a kórházba.

Nem kellett beszélniük, tudták mindketten, egyet akarnak. Otthon lenni és szeretetben várni, felnevelni kisfiukat. Bármi is jön, állnak elébe, ők itt vannak egymásnak, és teljes szívükből akarják, nem csak egy babát, hanem őt, akit Ági a szíve alatt hord.

Név: Anderla Vivien Réka
Osztályfok: 12.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra

Az én történetem

Őszies idő van, reggel süt a nap, és csak merengek a távolba. Nézelődök, de valahogy nem fog meg semmi, nem köti le semmi sem a figyelmemet. Hirtelen kényelmetlennek és furának találok mindent. Elfogott a rossz érzés. Lecsuktam a szemem, és visszagondolok, milyen lenne, ha minden megszűnne és csak én lennék meg a fránya gondolataim, amik kísértenek, rosszsont legyek, mint általában a gyermekek. Azon kapom magam, hogy édesanyukám zargat, hogy „Ábel, kisfiam, ideje fölkelni” a szokásos “hasadra süt a nap álomszuszék “mondattal. Kinyitom a szemeim és azt érzem, hogy ingerült vagyok, de közben meg izgága, nem tudtam onnantól kezdve az ágyamban maradni, vagy csak felkelni, ahogy azt anyukám kérte. Eljutottunk az iskolába, de anya beszélt a tanárommal, hogy valamit észrevett rajtam, kicsit másképp is viselkedett velem. Ez bántott, becsöngettek, és az „osztály vigyáznál” is azt éreztem, hogy valamiért nem ment egy helyben állnom, amíg ment a jelentés.

Szörnyen rossz érzés volt, ahogy néznek rám és gúnyolnak. Hirtelen azt éreztem, nincs egy barátom se. Egyedül maradtam.... Délután jött értem apa, de már ő is furán viselkedett velem, mintha nem szeretne, nem fogadna el, pedig a fia vagyok. Egyszerűen nem értettem. Hazaértünk, majd elvittek közösen orvoshoz, nem értettem, miért visznek doktorbácsihoz, hiszen nem voltam beteg.

Ő megvizsgált és azt mondta, hogy autizmusban szenvedek. Ami azt jelenti, hogy hiperaktív vagyok és ingerlékeny, aki nem szereti a társaságot, aki inkább jobban szeret egyedül lenni, mintsem emberekkel. Nem értettem, hogy ez mit jelent, vajon nem vagyok olyan, mint a többi, vagy engem másképp lát a világ? Ránéztem a szüleimre, de csak ködöt láttam a szemükben, értetlenséget, némi visszahúzódot. Hazaértünk és leültettek, nagyon megilletődtem. Vajon most mi fog velem történni, vagy inkább velünk, a családdal. Szépen elmagyarázták, hogy ez mit is jelent, amit a doktor úr mesélt a rendelőjében. Kezdték megérteni, hogy mi történik velem, és miért is voltam olyan reggel, amilyen. Kicsi voltam, nem értettem ezt, hogy „kaptam ezt el” vagy hogyan történhetett velem mindez. Anyukám azt mondta, hogy az anyukája is autista volt, és hogy valószínűleg ez genetikailag öröklődött. Rémséggel kérdeztem a szüleimet, hogy a barátaim és a többiek, meg ti még szerettek? Minden olyan lesz, mint régen?

Láttam, hogy igyekeznek megbirkózni a tudattal, hiszen a gyermekük vagyok, és azon vannak és lesznek, hogy el kell fogadni a fiukat úgy, ahogy vagyok, mert szeretnek. És nem tehet erről senki, hogy mi történik velem, nem vádolhatják a szüleim sem magukat, se senkit. Attól még a fiuk vagyok, egy áldás az életükben, akiért sokat kell még küzdeniük, és akinek szerető családra van szüksége. Mert így vagyunk mi egészek, nem vagyok más, mint a többi gyerek, felém ugyanolyan erős szeretetet lehet táplálni, mint más felé. Mindent megértettem, kezdtem elfogadni aényt, hogy autista vagyok, és hogy minden ember olyan, amilyen. Nem szabad sem különcködni, sem gúnyolódni, mert ez fájhat a másoknak.

Úgy kerek egész mindenki, ahogy van!

Név: Demeter Eszter
Osztályfok: 10.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Fekete Szilvia

Barátom Bandi

Ismertem egy kisfiút.
Bandinak szólították.
Bandi velem járt iskolába,
Bár inkább otthon tanították.

Nem ismertem őt nagyon,
De igazán kedves volt.
Nem beszélt hozzám sokat,
De mindig mellettem gubbasztott.

Nem játszott többiekkel,
Csak mellettem üldögélt,
Nem szerette ha megölelik,
De néha karomhoz hozzáért.

Nem evett sok nasit se,
Kivéve csak szendvicset.
Anyukája csinálta mindig,
Amit uborkával evett.

Kirakózni szeretett,
De azt is csak egyedül.
Sorbarakta az kisautókat,
Közben dallamokat hümmögött.

Szerette a pop zenét,
de a nem túl hangosat.
Ment neki a matematika,
Jól fogott az agya.

Később többet beszéltünk,
Az égboltra nézve,
Úgy szerette a csillagokat,
Nem is vette észre .

Bandi már többet beszél,
De másik iskolában.
Elvitték, hogy tanulhasson még
Többet a nagyvilágban.

Bandi azóta híres úrhajós,
Nagyon ügyes benne,
Én innen a Földről szurkolok,
Ott is legyen szendvicse, ha enne.

Név: Denas Dorina
Osztályfok: 9.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra

Ragyog, mint egy csillag

Egyszer, amikor hűvös szellő kavargott a tiszta fagyos levegőn át, és a fákon csak a kristályos hó csillogott, volt egy épület, amelynek ablakán keresztül be lehetett látni a fűtött, kellemes terembe, ahol emberek töltötték be a teret, s várták a következő darabot, volt közöttük egy lány, aki izgatottan várta, hogy mikor mondják ki a nevét.

A tömeg elcsitult, amikor meglátták a bemondót, mintha lezártak volna egy palackot a dugójával. A mikrofont tartogatva ezt mondta: „Most kedves hölgyek és urak, egy hegedűszólót hallhatnak Kovács Eszter előadásában. Fogadják sok szeretettel!”

Az ez utáni másodpercben taps tört ki. Ahogy a lány meghallotta a nevét, szorosan megszorította hegedűjét kezében, majd a tanára kíséretében felment a színpad közepére. Az oktatója, kezét elengedve, egy utolsót drukolt neki, majd levonult a közönség soraiba. Eszternek a szíve gyorsabban dobogott, mint eddig valaha. A homlokán gyöngyözött a verejték, úgy izgult. Aztán bátorságot merített a biztató szavakból, majd felemelte hegedűjét, és egy mély lélegzetvétel után belekezdett a darabjába.

A hangok egymás után, szinte libasorban keringöztek, úgy járták be a terem összes zegzugát, az emberek szívét egyaránt megérintve. Ő csak játszott és játszott, ahogyan a lelkéből szólt a zene.

Gesztenyebarna, göndör haja fürtökben lógott arcába, ahogy beleélte magát a melódia szépségébe. Amikor a darab végéhez ért, a terem elcsendesedett, mint az éjszaka, ő pedig újra feszülten várta, hogy mit gondolnak az emberek. Nagy meglepetésére a tömeg óriási tapsviharban tört ki. Megkönnyebbült az arca, s az arckifejezése máris mosolygósan virított, mint a lágy napsugarak. Meghajolt, majd a mikrofonhoz lépett, amely a színpadon volt:

„-Nagyon szépen köszönöm azt, hogy ma felléphettem. Számomra a hegedülés nemcsak hobbi, hanem maga az élet. A mindennapjaimban sokat segít, hogy megbirkózzak az élet nehéz oldalával. Látássérültként ez egy álom volt számomra. Köszönöm, hogy ezt most valóra válthattam.” – mondta könnyes szemekkel meghatódva. Ezt egy újabb taps követte.

„Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.

/Antoine de Saint-Exupéry/

A vak lány pedig örömmel és szeretettel megtelt szívvel szinte úgy érezte, hogy ragyog, mint egy csillag, és ő volt a legboldogabb azokban a percekben.

Név: Bedő Csenge
Osztályfok: 9.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petrás Éva

Egy baleset, ami mindent megváltoztatott

Egy este, amikor éppen lefekvéshez készülődtünk a szüleimmel, édesanyám odaságott valamit apukámnak, majd felhívták a nénikém, aki pár perc múlva már az ajtónkban toporgott. Ezek után anyáék egy nagy táskával elmentek.

Nem értettem a dolgot, a nénikém, Adelina néni pedig csak azt hajtogatta, hogy: „Hárman fognak visszatérni hamarosan, Flóra. Hárman jönnek haza.”. Miután ezt a két mondatot ezredjére is elmondta, már 3 nap eltelt, mióta nem láttam anyukámat. Apa is szinte csak aludni jött haza. Ezen a napon viszont apukám már nem egyedül érkezett. Este fél 9 körül édesapám autója megállt a házunk előtt, majd lassan fordult a kulcs a zárban, és kinyílt az ajtó, aztán beléptek a szüleim egy kosárszerű dologgal a kezükben. Őszintén tökéletes volt az időzítés, mert már eléggé untam Adelina néni társaságát. Miután anyukám kiszabadult a nénikém karjai közül, eléem rakta a kosarat. Egy kisbaba volt benne. Felnéztem, és csak akkor vettem észre, hogy anyának eltűnt a nagy hasa, ami már hónapok óta ott volt. Így tudtam meg, hogy megszületett a kisöcsém. Azonban ez a baba más volt, mint a többi: nem hallott semmit. Süket volt. Viszont, amikor láttam, hogy anyukám nem szomorú emiatt, én sem szomorkodtam, eldöntöttem, hogy minél előbb megtanulok jelnyelvvel kommunikálni, hogy megértsük majd egymást a testvéremmel.

Teltek-múltak az évek. Amikor 10 éves lettem, a szüleim eldöntötték, hogy elmegyünk egy hosszú családi vakációra Olaszországba. Egy gyönyörű, napsütéses szombat reggelen indultunk el autóval. Az út felénél elaludtam, majd órákkal később hirtelen egy éles sikoly csapta meg a fülem. Édesanyám sikított. A sikítás után egy nagy csattanást hallottam, majd egy borzasztóan éles fájdalom hasított a hátamba. Nem tudtam kinyitni a szemem, és minden elsötétült, eszméletlen voltam. Arra ébredtem, hogy piros és kék fények világítanak be az autó ablakán, és fehér ruhás emberek közeledtek az autóhoz. Szólni akartam a szüleimnek, de nem tudtam megmozdulni. Nem éreztem semmit, csak a síró kisöcsémet hallottam. Ordítani, sikítani akartam, de egy hang sem jött ki a számon. A hátam nagyon fájt, a testvérem keservesen sírt, a szüleim nem mozdultak. Egyszer csak kinyílt az ajtó mellettem, és egy férfi kiszedett az autóból, majd az öcsémet is kiszedték a gyerekülésből. Szerencsére neki semmi baja sem volt, viszont amikor apáékat akarták kiszedni...megnézték a pulzusukat. Láttam, ahogy ráteszik a nyakukra az ujjukat. Láttam, ahogy hátranéznek, és rázzák a fejüket. A szüleim...meghaltak. Nem tudtam segíteni, csak sírni. Semmit sem tudtam tenni, nem tudtam őket visszahozni. Csak sírtam és sírtam. A könnyeim a földön tengerként gyűltek össze. A következő pillanatban közölték velem, hogy a hátam súlyosan megsérült, megtesznek mindent, amit tudnak, de lehet, hogy az alsótestem le fog bénulni. De ez engem abban a pillanatban nem érdekelt. Csak a szüleimet akartam visszakapni.

Miután a testvéremmel együtt elvittek a kórházba, egy elég ijesztően kinéző orvos nézegette a hátamat. Mindenféle vizsgálatot elvégeztek, de nem találtak semmi kiutat. Bekövetkezett az, amit már ott a helyszínen megállapítottak: lebénultam. Szerencsére csak az alsótestem, de így is lebénultam. Viszont akkor nem ezen járt az eszem, csak a kisöcsémen, aki

most egyedül van pár idegennel valahol itt a kórházban. Ezért, amint megkaptam a kerekesszékeimet, megkérdeztem, hogy hol van a testvérem. Amikor elmondták, már suhantam is a szoba felé. A nénikém és a nagypapám már ott voltak. Arról beszéltek, hogy mi legyen velünk. Amikor megláttak, rögtön elhallgattak, és odajöttek hozzám, majd átöleltek. Az öcsém is ott volt, sírva szaladt felém. Szomorú volt ránézni, könnybe lábadt a szemem. Szerencsére ő pár karcolással megúsza.

A nagypapám és a nénikém egyetértettek abban, hogy jobb, ha a papánkkal élünk tovább a testvéremmel. Ő az anyai nagypapám, Adelina néni pedig anya húga volt. A nénikém viszont elvált nő volt, három gyerekkel, így nem tudott minket befogadni. A papánkhoz kerültünk, de nem panaszkodom, őszintén elég jó dolgunk volt. Évekbe telt, mire feldolgoztam a szüleim halálát, a kisöcsémnek úgyszintén. Amikor az öcsémre néztem, mindig az a pillanat jutott eszembe, amikor hazahozták őt anyáék a kórházból. Az öcsém láttán mindig anyáékra emlékeztem.

A kerekesszékeim miatt csúfoltak az iskolában, úgy, hogy nem tudták a háttérsztoriját. Nagypapámmal végül közösen döntöttünk úgy, hogy magántanulói státuszt veszek fel. Miután magántanuló lettem, nyugodtabb életem lett, nem bántott senki. Barátaim nem voltak, de az öcsém és a nagypapám mindig ott voltak velem. Az öcsém hamarosan csatlakozott hozzám, és ő is magántanuló lett. Őt is bántották az iskolában. Ez jobban elszomorított, mint az, hogy engem bántottak, ugyanis ő akkor még csak nemrég kezdte az iskolát. A testvéremmel mindig ketten csináltunk mindent. Ő segített nekem bizonyos dolgokat levenni valahonnan, én pedig a füle voltam, amikor valaki olyan beszélt hozzá, aki nem tudta a jelnyelvet. Ilyen volt például a papánk is, ő nem tudott az öcsémmel kommunikálni, csak ha én is ott voltam.

Viszont akármennyire boldogok voltunk, a nagypapa már öreg volt. Én pedig abban a félelemben éltem, hogy bármikor elveszíthetjük.

A 14. születésnapomra a nagypapám egy labradort ajándékozott nekem. Ezzel a kutyával könnyebb volt minden. Nem mindig szegény öcsémet ugráltattam.

Viszont..ez volt a papánk utolsó ajándéka. Pár hét múlva kórházba került, és az ott töltött 4 nap után elhunyt.

A nénikémhez kellett költöznünk, aki már újraházasodott, így anyagilag neki sem volt gond. Viszont láttam rajta, hogy leterheli ez az egész. Igyekeztem minél többet segíteni abban, amiben tudtam.

16 évesen otthagytam a sulit. Munkát akartam keresni, hogy ezzel is segítsek Adelina néniéknek. Azonban ez közel sem volt olyan egyszerű, mint amilyennek gondoltam. Minden egyes munkahelyen, ahol bepróbálkoztam, amint megtudták, hogy nem tudok járni, elutasítottak. Azért még nem adtam fel, és keresgéltem a neten különböző állásokat, hátha találok valami olyat, ahol nem gond az, ha kerekesszékekben ülök. Egy álmatlan éjszakám folyamán szembejött velem egy hirdetés, ami a hozzám hasonló embereknek szólt. Azt írták, hogy nem érdekli őket, ha hátrányos helyzetűek vagyunk, csak belsőleg kell megfelelnünk nekik. Rögtön kaptam a lehetőségen, és megpróbáltam, hátha sikerrel járok. És felvettek! Nagyon boldog voltam. Azonban nem sokáig tartott a boldogságom.

Adelina néni nem tudott arról, hogy otthagytam a sulit. Csak az öcsém tudott róla. És a nénikémnek az a fontos, hogy érettségivel és egyetemi diplomával dolgozzon valaki egy tisztességes munkahelyen. Aki nem így tesz, az a néni szerint túl buta ahhoz, hogy jó életet éljen. Amikor hazaértem, Adelina néni már az ajtóban várt. Nagyon mérges volt. Az iskola

oldalán látta, hogy a magántanulók vizsgáinak eredményét kitették, de az én nevem nem volt ott. Egy kb. 1 órás veszekedés után közölte velem, hogy ha nem vagyok hajlandó visszamenni a suliba, akkor ő nem hajlandó engem eltartani. A nénikém kitett a házából. Szó szerint elküldött. Nem tudtam, mit tegyek. Én csak segíteni akartam. Nem vittem magammal sok mindent, csak a legfontosabbakat: egy képet anyáékról, pár ruhát, az elektronikai dolgaimat, a kutyámat és az öcsémet. A testvéreimet nem terveztem magammal vinni, de mindenáron velem akart jönni. Adelina néni vett nekem egy lakást, amibe beköltöztünk a kisöcsémmel, viszont azzal a kikötéssel, hogy amint lesz pénzem, vissza kell fizetnem neki. Sosem gondoltam, hogy a nénikém ilyen is tud lenni. Így történt az, hogy az öcsémet egyedül kellett felnevelnem. 16 évesen, rokkantan egy 10 éves gyereket neveltem, dolgoztam és eltartottam kettőnket. Senki sem volt, akire támaszkodhattam volna. Senki sem segített. Bárcsak anyáék még élnének. Bárcsak ne mentük volna el akkor Olaszországba. Bárcsak elromlott volna az autó még indulás előtt.

Nem tudtam másra gondolni, csak a halott szüleimre. Csak arra, hogy „mi lett volna ha...”.

A munkatársaim mindig megkérdezték, hogy miért nem kényszerítettem az öcsémet arra, hogy maradjon Adelina néniéknél. Erre pedig csak annyit tudtam mondani, hogy: „Mert nem tudnék neki semmire se nemet mondani.” meg hogy: „Mégis csak az öcsém, hogy hagyhattam volna ott?”. Nem értett meg senki.

Amikor mentünk az utcán a kisöcsémmel, szinte éreztem magamon az emberek megvető tekinteteit. Szinte hallottam, ahogy összesúgnak, amikor meglátnak. Ezek az érzések végigkísérték az életem.

Viszont nem adtam fel. Igyekeztem minél jobban dolgozni, egyre többször léptettek elő, egyre több pénzt kerestem. A nénikémnek visszafizettem a lakást. Nem az lett a célom, hogy felvegyenek egy jó munkahelyre, ahol sok pénzt tudok keresni. Az lett a célom, hogy egy nyugodt helyet teremtsék azoknak, akik hozzánk hasonlóak. Ugyanis átéltem rengeteg olyan eseményt, ahol éreztem a megkülönböztetést, és tudom, milyen rossz érzés ez. Úgy voltam vele, hogy olyan jól indult ez az élet, az öcsém megszületett, minden jó volt. Nem akartam elbukni, azok az akadályok miatt, amiket az élet állított fel nekem.

30 éves koromra sikerült felépítenem azt a helyet, amiről álmodtam: egy helyet a hozzánk hasonlóknak. Egy hely, ahol senki nem bánt senkit, egy hely, ahol mindenki kiadhatja az érzéseit, egy hely, ahol mindenki különleges. Erről álmodtam.

Rengetegen látogatták ezt az épületet. Igyekeztem minél színesebbre kialakítani, hogy mindenki megtalálja a maga helyét. És sikerült. Nem adtam fel és sikerült. Azonban nem egyedül csináltam. Az öcsém mindvégig támogatott.

Arra gondoltam, hogy ezt érdemes lenne leírni, hogy tudjak segíteni azoknak, akik hasonlóak, mint én. A baleset óta már az öcsém és én is felnőttünk. Ránk talált a szerelem, barátaink vannak, rengeteg ember támogat. Ha a szüleim halála után feladtuk volna, lehet, hogy most nem lennénk ott, ahol vagyunk. Bármi megtörténhet, mindenki képes mindenre. Csak kitartás kell.

Név: Kovács Hermina
Osztályfok: 10.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra

Autizmus

Hogyan szóljak hozzátok, hogy értsétek.
Teszek hát egy próbát, bár vannak kétségek.
Ember vagyok, érzek, álmodom, ahogyan ti.
Az életem kissé nehéz, bár nem mondom ki.

Segítségre szorulok, egyet s mást nem tudok.
Édesanyám, feléd végtelen hálát s szeretetet nyújtok.
Ember vagyok, érzek, álmodom, ahogyan ti.
Az életem kissé nehéz, bár nem mondom ki.

Lelkem szárnyal, akár a hófehér galamb,
Szívem boldogsága új szárnyakat ad.
Ember vagyok, érzek, álmodom, ahogyan ti.
Az életem kissé nehéz, bár nem mondom ki.

Név: Kutak Máté
Osztályfok: 9.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra

A világ fényei

Bálint már egészen kiskorában megtanulta, hogy a világ, amit mások látnak, számára örökké sötétségbe burkolódzik. Vaknak született, de sosem érezte igazán hátrányosnak ezt.

A szülei, különösen édesanyja, mindig azt mondogatták: „Nem a szemed kell a világ felfedezéséhez, hanem a szíved.” Bálint számára ez nem csak egy vigasztaló mondat volt, hanem életfilozófia is. Miközben mások csodálták a naplementét, ő hallotta a madarak esti búcsúdalát. A szemét lehunyva megérezte az enyhe szellőt, és az érintései, hangjai révén ő is megértette a világot. Egy kis faluban éltek, ahol mindenki ismerte őt. Mindennapjait egyszerűen, de boldogan töltötte, segített az édesapjának a műhelyben, sétált a mezőkön, és hosszasan beszélgetett a barátaival. Bálint számára minden egyes nap felfedezést jelentett: a fű friss illatát, a patak zúgását vagy a virágok érdes szirmait tapogatva új élményekkel gazdagodott. Egy őszi délutánon, mikor épp az erdő szélén sétált, Bálint váratlanul ismeretlen hangokat hallott. Mintha valaki közeledne hozzá, de nem úgy, mint ahogy az emberek járnak, hanem óvatosan, tapogatózva. Egy lány lépett mellé. – Szia! – szólította meg a lány kissé bátortalanul. – Én Zsófi vagyok. Láttalak már itt többször sétálni, de még sosem mertem hozzád szólni. Bálint elmosolyodott. – Szia! Én Bálint. Nem kell félned, csak azért, mert nem látok, még ugyanúgy hallok, érzek és beszélek is – mondta tréfásan, hátha feloldja a lány zavarát. Zsófi nevetett, ami megnyugtatta őt. – Én igazából segíteni szeretnék neked. Van itt az erdőben egy hely, amit senki nem ismer rajtam kívül. El szeretnék oda vezetni. Bálint egy pillanatra elgondolkodott. Minden nap bejárta az erdő egy részét, de sosem ment mélyebbre. Az ismeretlen hely gondolata izgalommal töltötte el. – Rendben – bólintott végül. – Bízhatok benned? Zsófi csendesen válaszolt: – Természetesen. A következő órákban Bálint Zsófi útmutatása szerint lépésről lépésre haladt az erdő mélye felé. A lány folyamatosan mesélt neki az út mentén elterülő fákról, a lombokról és a távoli dombokról, amelyeket Bálint sosem látott, de most Zsófi szavai révén szinte maga előtt képzelt. Ahogy haladtak, az erdő egyre csendesebb lett. A levelek susogása és a madarak hangja helyét egy mély, nyugodt csend vette át. Bálint érezte, hogy valami különleges hely felé közelednek. Végül megálltak. – Megérkeztünk – mondta Zsófi halkan. Bálint mély lélegzetet vett, és a kezeivel megérintette a körülötte lévő teret. Érezte a hűvös levegőt, a finoman rezdülő fűvet a lába alatt. A csend itt más volt: békés és mély. A távolban halk vízcsobogást hallott. – Ez egy tó – mondta Zsófi. – Kristálytiszta a vize, és a környék teljesen érintetlen. Mintha csak a természet rejtegetné magát itt a világ előtt. A fények játszanak a vízen, ahogy a nap lassan lemegy. Gyönyörű, Bálint. A fiú lehunyta szemét, ahogy mindig is tette, amikor jobban akarta érzékelni a világot. Bár nem látta a fényt, amit Zsófi leírt, hallotta a víz lágy hullámzását, és érezte a nap melegét az arcán. A világ számára nem volt sötét. Soha nem volt az. – Tudod, – szólalt meg halkan –, néha úgy érzem, mintha látnék. Nem a szememmel, hanem a szívemmel. Ahogy itt állok, és hallom ezt a békét, érzem a melegét, ez nekem épp olyan, mint másoknak a fény. Zsófi nem válaszolt azonnal, csak állt mellette, és nézte a naplementét, miközben hallgatta Bálint szavait. Egy pillanatra elgondolkodott, vajon ő is képes lenne-e így érzékelni a világot, ha “bezárná” a szemét. A csendben mindketten ott álltak, Bálint pedig mosolyogva hallgatta a körülötte lévő világot, amely számára mindig tele volt fénnel. Bár ők MÁSOK, mint mi, de ugyanúgy el kell fogadnunk őket, mint minden embertársunkat!

Név: Mata Víta Ágnes
Osztályfok: 12.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra

Őszinte szeretet

Emeld fel a hangod, ha bárkit is bántanak! Nem csak ha tettel, hisz a szavak is fájhatnak. Nyújtsd ki a kezéd, ha a gyengébb nem is kér arra, nagy szükség van ott a jóakaratra.

Szemed pillantása biztatást sugalljon, szíved dobbanása, a szeretet hangja veled egyenrangúként bárkit elfogadna. Légy te az első, de ne az utolsó, kinek ajkát büszkén hagyja el a bátorító szó.

Nem kell, hogy többet adj, mint mi benned rejlik, ha szándékod mögött szeretet rejlik. Tanuld meg meglátni, ne a gyengeséget, hanem a mögötte rejlő megannyi szépséget.

A test lehet sérült, de a lélek benne, szívérványt rejt megannyi lelkecske. Ezer színben pompázó végtelen szeretet, bár néha elzárva, hisz oly sokat szenvedett. Ha kezedet nyújtd, s pillantásod tiszta, rátalálsz majd, mi a titok nyitja.

Ne azt nézd, hogy miben gyengébb a teste, hanem hogy milyen szép s tiszta a lelke. Ha látja, hogy benne nem a rosszat látod, lesz neked nagyon sok igaz, hű barátod.

S bár lehet, hogy van nála gyorsabb vagy ügyesebb, de az elfogadásnál nincs tisztább szeretet. Aki ezt a kincset magáénak tudja, rálépet egy szebb s boldogabb útra.

Elfogadással az élet mindig könnyebb, s közben letörölhet megannyi könnyet. Mert van még, ki eddig nem tanulta meg, szóval, tettel bántani igenis lehet.

De néha elég egy rosszalló pillantás vagy egy rejtett, de bántó kuncogás. Aki így tesz, nem is veszi észre, gonoszság fészkel a saját szívébe.

Ha már másban csak a jókat látod, biztos lehetsz benne, hogy magadban is azt találod. Így adhatjuk tovább, kéz a kézben járva, hogy szükségünk van az elfogadásra. Fogadj el engem, s én elfogadlak téged, együtt, egymásért, így lesz szép az élet.

Név: Bocskai Julianna
Osztályfok: 10.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petrás Éva

Nyitott szívvel

Van, ki másképp lát, vagy másképp hall,
de emberszív dobban mindnyájunkban.
Álmaik szárnyán messzire vágnak,
hol nincsenek gátak, csak tiszta vágyak.

Hibátlan nincs, csak különböző,
minden szív egyformán törődő.
Mások az utak, de a céljuk egy:
hogyan elfogadva velünk élhessenek.

Ha nyitottak vagyunk, másként látunk már,
egy kis kedvesség csodákra talál.
Mert ha értük teszünk valami jót,
mi is gazdagodunk, szebb lesz a napunk.

Név: Tapolcsányi Dorottya
Osztályfok: 11.
Intézmény: Bajai SZC Kalocsai Dózsa György Technikum és Kollégium
Felkészítő: Mácsai Diána

Földi élet 4 keréken

Egy kicsiny lány ő, halk és szerény
De szíve hatalmas, mint mikor a Nap kél
Egy apró kis csillag a sok többi között
Ki viszont csak megbújik azok mögött.

Úgy vágyott élni, mint minden más gyermek
megélni hegyeket, völgyeket
Kergetni a réten a pillangót
S remélni, hogy hall valami biztatót.

Ám ő nem futhat a réten a széllel,
mint a többi korabeli gyerek.
Nem is beszélget, mert nincsen kivel,
elítélik őt, pedig nincsen mivel.

„Bár én is olyan lehetnék...
Hogy milyen? Olyan, mint minden emlék,
Fontos az embereknek, amit sosem felednek
S nem fordítják el fejüket rá ügyet sem vetve.

Én is szeretnék szeretve lenni,
Nekem is kellene néha nevetni,
Elmesélném mindenkinek, milyen vagyok,
S hogy igen is fájt, ha labdával megdobtatok.”

Nem tudta senki, mit rejt ő valójában
Pedig ő csak a szépet látta minden apróságban,
Ha látod, menj oda hozzá, nézz rá és kezdj bele:
„Szia! Én szívesen beszélgetnék veled? Hát te?”

Név: Szabó János Richárd
Osztályfok: 12.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra

Szirmait bontó virág

Sötét van, fázom...
Hol vagyok? Nem látok...
Hangokat hallok...
Külvilágon s vakon...

Félek, reszketek, nincs hol legyek,
Nem tartozom sehova sem.
Így lesz vége ennek?
Eddig tartott az énekem...

Mi ez a fura érzés?
Elöntő melegség,
Fény!
Eljött, mire vártam rég.

Körül vesznek ismeretlen arcok,
Futkosnak ide-oda.
Egy fiú megragadja a karom,
Ennyit szól; gyere barátom!

Kisütött a nap, és az egésznap moka
Mint egy verseny futva,
Eltelt egy perc alatt.
S nem voltam ilyen boldog, mint abban a pillanatban.

Hiába a borzalmas zord idők,
Vannak szerető szülők.
Támogató barátok,
És elfogadó tanárok.

Soha nem vagy egyedül!
Napról napra nővünk.
Azért vagyunk, hogy ismerkedjünk,
S egymást megértsük.
Egy dolog biztos,
Egyenlően álljunk a másikhoz!

Név: Zsolt-Fa Panni
Osztályfok: 12.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra

Barátság a kerekeken túl

Abigél vagyok, 14 éves, 8. osztályos tanuló. Budapesten lakok a XIII. kerületben. Nagyon szerettem iskolába járni. Nem volt sok idő a ballagásig, nagyjából 2 hónap. És ekkor még nem sejtettem, hogy az életem nemsokára gyökeresen megváltozik.

Öt héttel a ballagás előtt anyukámmal színházba mentünk. Pont a kedvencemet néztük volna meg, a Padlást. Az az út, ahol haladtunk, nagyon csúszós volt, és ráadásul még az eső is esett. Anya szabályosan hajtott, még a rendőrök is ezt mondták, ám egy szürke autó nem. Abban az autóban egy idős nő ült. Ő az engedélyezett sebességnél egy kicsit gyorsabban ment. És ebből meg is lett a baj. Karamboloztunk. Elvesztettem az eszméletemet. Mikor felébredtem, azt vettem észre, hogy csak nagy fehérség vesz körül. Kiderült, hogy kórházban vagyok. Arra lettem figyelmes, hogy nem bírom mozgatni derekamtól lefelé a testemet, és gipszben van a bal kezem. Apukám ott ült az ágyam mellett, és azt mondta, hogy az egyik csigolyám eltört. Egy hét után kiengedtek a kórházból. És itt jöttek a nehézségek. Deréktól lefelé lebénultam. Így kaptam egy kerekesszéket. Sajnos az új „járgányom” miatt fel kellett újítani a házat. Akadálymentesíteni kellett, ami nem volt azért egyszerű, de sikerült. Egy hét után már mehettem iskolába. Az elején még csúfoltak, hogy mozgássérült lettem, de nemsokára abbahagyták. A ballagást is sikerült megoldani. Viszont abba a középiskolába már nem tudtam járni, ahova felvettek. Az egészségeseknek fogalmuk sincs, a leghalványabb elképzelésük sem arról, hogy miféle mindennapi, gyötrő nehézségeket jelent a testi fogyatékoság. Magántanuló lettem. Nagyon nehéz volt otthon tanulni. Viszont a szüleim mindenben támogattak. Még az osztályfőnököm is meglátogatott. De megismertem Esztert, így lett egy új barátnőm. Ő is mozgássérült. Eszti egész életében kerekesszékes volt. Már nem szégyellem magam. Nagyon sokszor tartottunk csajos napokat, együtt tanultunk meg közlekedni a városi forgalomban is, sokat beszélgettünk, még karaoke partyt is tartottunk. Volt olyan, hogy egymásnál aludtunk.

A barátság két ember vagy nemzet között megbonthatatlan, széttephetetlen kötelék. Egy nemes szív nem fordul el egy baráttól, ha az bajba kerül, még akkor sem, ha megváltozik a jelleme vagy valamiben vétkezik.

Név: Berta-Kopasz Éva Lidia
Osztályfok: 10.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petrás Éva

Más

Kerekesszékben, vagy épp ágyban,
Álmok szárnyán repülök, mint a madárka,
Álmok szárnyán repülök szabadon,
A világ színei élnek bennem, mint varázslatos dalok.

Különböző vagyok, de nem vagyok egyedül,
Szívem mélyén ott a napfény, a derű,
Minden nehézség, mint szikla a hegyen,
Erősebbé tesz minden reggelen.

Különböző a nézőpont, más az ösvény,
De minden kis öröm egy újabb gyönyörűség.
Mosoly, ami bátorít, ha a nap borongós,
Szeretet, ami mindig, mint egy meleg takaró, ott van, hogy óvjon.

A lépések lassúak, de nem vagyok egyedül,
Mosolyok és ölelések az én erőm.
Minden nap egy új kaland, bársonyos az út,
A szeretet ereje az, ami megmutatja, hová juthatok.

Egy világ, hol a színek másképp ragyognak,
A napfény se mindig, csak néha ragyoghat.
Léptek, amik lassabbak, de mégis szívből jönnek,
Álmok, amik néha, csak a képzeletben lebegnek.

Másnak lenni, mint a többiek,
Külön utat járni néha nehezebb.
De a szívem mélyén van egy kis fény,
A világ színes akkor is, ha néha kicsit sötét.
Más a világ, én más vagyok,
Oly szépen ragyognak a csillagok.
Minden nap egy új csoda,
A szívemben él a remény, mely soha nem mostoha.

Felfedezve a világot másképp, de élve,
Minden egyes pillanatban a szív szava éltet.
Bármi is a nehézség, a lélek szárnyalhat,
Mert a szeretet ereje minden sebet begyógyíthat.

Tudom, hogy mások néha furcsán néznek,
De a szívem tiszta, és az álmaim égneek,
Képzelet szárnyán utazom messze,
A világ csodái mind rám várnak, ne feledd el!

Így hát, ha nézel, láss a mélybe,
A különbség nem hiba, hanem egy szép ékszer,
Mert másnak lenni, nem jelenti a véget,
Hánem egy csodás kaland, tele szeretettel.

De sokszor a kórház falai közt fekszem,
Tudom, segíteni akarnak az orvosok, de én kétlem, hogy menne.
Mondják mellettem, ez már nem változhat,
Megtesznek mindent a bohócdoktorok, s mindig felvidítanak.

Név: Ferencz Bence
Osztályfok: 11.
Intézmény: Bajai SZC Kalocsai Dózsa György Technikum és Kollégium
Felkészítő: Mácsai Diána

Sorstársak

Bendegúz egy vidéki nagyvárosban élt a szüleivel. Egy tragikus baleset miatt a korábbi energikus, kíváncsi természetű fiú egyszeriben csendessé, befelé fordulóvá vált. Korábban szívesen barátkozott, de ezt a nyitottságot az a bizonyos nap után felváltotta a félénkség és a visszahúzódás. A sérülése nemcsak fizikailag szabott akadályt számára, hanem lelke köré is burkot növesztett, elszigetelve ezzel magát a külvilágtól. Mióta kiengedték a kórházból, nem hagyta el a házat. A magányosan töltött mindennapokban csupán a számítógépes játékokban talált némi megnyugvást, egyedül az volt képes kiragadni őt a rideg valóságból, amivel nem akart vagy egyszerűen csak nem volt ereje szembesülni. Nem találta a helyét a világban, s ez folytonosan emésztette.

Bendegúz szülei számára nehéz volt így látni a fiukat, de próbálkozásaik, hogy gyermeküket kirángassák ebből az állapotból, nem jártak sikerrel. Egy nap azonban, mikor a kisfiú még aludt, s az édesanyja a szokásos internetes oldalakat böngészte a reggeli kávéja mellett, az asszony szeme reménytelen megcsillant egy hirdetés láttán...

Másnap, mikor Bendegúz ebéd után visszament a szobájába, egy dobozt pillantott meg a padlón. A fiú furcsállta, hogy a karton néha megmozdul, de nem érdekelte eléggé ahhoz, hogy megnézzé, mi van benne. Inkább ledobta magát a székébe az íróasztal mellé és szokásához híven folytatta a számítógépes játékot. Miután jó néhány ellenséggel sikerült leszámolnia, egyszer csak mozgolódást érzett a lábánál. Lenézett, s egy szénfekete, érdeklődő szempár nézett szembe vele. Egy kiskutya... Hát, ez volt a dobozban. A fiú abbahagyta a játékot, és kíváncsian ölébe vette a kis állatot. Mikor közelebből megnézte, felfigyelt rá, hogy a kutyának is sérült az egyik lába, nem tudta rendesen használni. Ekkor valami meghatározhatatlan, rossz érzés kezdett el növekedni benne. Düh, sértettség és szégyen keveréke. Határozottan ellökte magától az állatot, akinek a látványa éppen azzal szembesítette, ami elől minden erejével menekülni próbált.

A kutya azonban, akire Bendegúz édesanyja egy menhely hirdetésében bukkant rá, nem tárgított a fiú mellől. Napról napra azon igyekezett, hogy megszerettesse magát újdonsült gazdájával, de az rá sem hederített. Aztán egyik délután egy labdát vitt oda a fiúnak, s addig nem hagyta tovább játszani a számítógépen, míg el nem hajította neki. A kis állat bukdácsolva szaladt a gömbölyű játék után. Másnap ugyanígy tett. Aztán harmad- és negyednap is. A közös játék egyre hosszabb időre tudta kirángatni Bendegúzt a maga köré vont burokból.

Ahogy a kisfiú mind több figyelmet szentelt a kutyának, észrevette, hogy egyre ügyesebben használja a sérült lábát, már nem bukdácsolt.

Ezt látva Bendegúz elgondolkodott:

-Miért ülök én a szobámban, s játszom ezt a játékot ahelyett, hogy megpróbálnék tenni valamit.
-mondta magában-. Majd mankói felé nyúlt, és kicsit bizonytalanul, de mosolyogva lépett ki a házból. A kutyája – akit végül Cimbinek nevezett el- izgatottan csóválta a farkát mellette, míg tettek egy kört közösen a háztömb körül.

Néhány nappal később épp játszani készültek a közeli parkba, s Cimbi olyan türelmetlen volt, hogy miközben fel-alá szaladgált a lakásban, véletlenül nekiütközött az asztal lábának. Bendegúz csak a nagy csattanásra lett figyelmes, egyből odasietett és meglátta, hogy anyukájának a kedvenc vázája darabjaira törve fekszik a konyha kövén.

-Mit fog szólni anyu?- gondolta magában. De mikor ránézett Cimbire és látta a szomorú állat arcát, a mérge egy pillanat alatt elpárolgott és kitalálta a megoldást.

A lakásfeleszerél üzlet a város másik végén volt, leglább fél órányira Bendegúzáék otthonától. Kissé szorongott, hogy mit fognak gondolni róla az emberek, de nem volt mit tenni, muszáj volt erőt vennie magán és útnak indulni. A baleset óta nem merészkedett ki ilyen messzire, de most mellette volt cinkosa, Cimbi, aki ott volt, hogy vigyázzon rá.

Ahogy megérkezett a boltba, egy kedves, idős hölgy fogadta. Elmondta neki, mi történt, s az eladónő mosolyogva mutatta meg a polcokon sorakozó szebbnél szebb vázákat. A fiú gondosan kiválasztott egyet, ami a leginkább hasonlított a régihez. Boldogan indultak hazafelé, mikor Cimbi hirtelen meglátott egy macskát az utca túloldalán, és azonnal utána íramodott. Bendegúz hangosan utánakiáltott, de a kutya nem állt meg. A fiú próbálta a vázát biztonságban tartva követni Cimbít, de barátja olyan gyorsan szaladt, hogy Bendegúz alig tudta mankóival tartani az íramot.

Mikor Cimbi beért egy sikátorba, a fiú döbbenetén látta, hogy a kutyája körül néhány idegen állt. A szíve megfeszült, ahogy megpillantotta a fiatalokat, akik látszólag nem a barátságos játék szándékával közelítették meg az állatot. A fiú szíve a torkában dobogott, és kétségbeesetten próbálta kitalálni, hogyan segíthetne a kutyájának.

A fiatalok felfigyeltek Bendegúz közeledésére, s méregetni kezdték. néhányuk arcára gúnyos mosoly ült ki. Bendegúz érezte, hogy a helyzet gyorsan romlani kezd, ha nem lép azonnal. Összeszedte hát minden bátorságát és a lehető legmagabiztosabban beszélt az idegen fiúkhoz. Azok egymásra néztek, és láthatóan nagyon meglepődtek a fiú határozott fellépésén. A mankós gyerek látványára megjelenő gúnyos mosoly átalakult, s egyfajta tiszteletet sugárzó arckifejezés vette át a helyét. Cimbi visszament gazdájához, a fiatalok pedig nem akadályozták őket a távozásban.

Mikor hazaértek, Bendegúz anyukája ott várta az asztalnál őket, és az arca tele volt aggodalommal. Miközben a fiú mindent elmesélt, az asszony lassan megnyugodott. Nem akart túl nagy felhajtást csapni, de könnyekkel a szemében tudatosult benne, hogy a fia visszanyerte régi önbizalmát és bátorságát. Bendegúz elmosolyodott. Ő is érezte a változást.

Másnap, amikor felszabadultan játszottak a parkban, a fiú hirtelen megállt és a kutyájára nézett. Kis kedvence hűségesen ült mellette, s csillogó szemekkel figyelte, mintha megértette volna, hogy valami fontos pillanat következik. Bendegúz lehajolt, megsimogatta Cimbi fejét, és hálásan mosolygott.

-Köszönöm, hogy mindig itt voltál velem. - mondta halkan, de a szíve mélyéből.

Tudta, hogy Cimbi nélkül talán sosem találta volna vissza régi önmagához.

Amikor Bendegúz már teljesen megfeledkezett egykori félelmeiről, tudta, hogy a legnagyobb kincset nem egy játékban találta meg, hanem a saját bátorságában, önmaga elfogadásában és Cimbi szeretetében. Bendegúz nemcsak visszanyerte az erejét és az önbizalmát, de megtalálta a saját történetét is, amit már többé nem egyedül, hanem a legjobb barátjával, Cimbivel írhatott tovább. Bendegúz és Cimbi nemcsak barátok voltak, hanem társak is. A fiút kutyája megtanította arra, hogy az ember a hiányosságai ellenére is képes a teljes, boldog életre, ha van benne kellő kitartás és akaraterő.

Név: Tamás Hanna
Osztályfok: 12.
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Felkészítő: Mihóné Ferencz Mónika

Látni vágyom

Látni vágyom, de sötét ölel,
az árnyakban élek, minden rejtett jel,
csendben tapogatok a fény nyoma után,
de szemem előtt csak mély, fekete határ.

Valaha színek játszottak bennem,
a nap sugara is rám nevetett,
most már csak emlék, árnyékos kép,
a világ elveszett, s én vakon élek.

Hangok vezetnek, halk rezdülések,
illatból épülnek éjjel a képek,
kezem kinyújtva ismerős tárgyat keres,
de az úr válaszol: „Minden csendes.”

Látni vágyom, de sötét ölel,
a világ messze, távoli jel,
vakon tapogatok, emlékek közt járok,
szemem mélyén csendes álmot találok.

Név: Peák Anna
Osztályfok: 10.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petróczki Mária

A szabadulhatatlan test

Védtelen lélek születik
Egy test börtönébe,
Egy szennyezett világ közepébe,
Hol az empátia, hol az elfogadás
A legnagyobb kincsek éke.

A test cellája
Korlátozza az embert.
Van, hogy csak a külvilág zaja
Vagy tája adatik csak meg,
S ez neki legyen elég?

Megfosztott szépségtől
Szomjazik az ismeretlenre,
És magát ostromozva
Fogadja el,
Hogy olyan madárként
Kellene élnie,
Ki szárny nélkül repül az égen.

A lélek nem holmi különnc,
Nem másféle lény,
Ugyanúgy éli az életét
A senki földjén.
Valahogy nem értik meg,
Sem mások, sem maga,
Hogy miért is épp ő lett a "beteg"?

Nem gondolná, hogy valaha is
szerethetnék,
Pedig élete a legnagyobb ajándék,
Épp ugyanolyan teljes egyed,
Épp ugyanolyan érzelmes személy,
Aki csak próbálja élvezni
A homokórán számlált véges idejét.

Talán még nem tudja, mire képes
A zárkája korlátaival,
De lehet, hogy művészi lélek,
S lehet, hogy fest egy képet.
Vagy ír egy dallamot.
Akár boldogít egy szomorú napot, világot
Holmi létével.

Hisz akármilyen csodára képes,
Csak hinni kell benne,
Mert az nem az ő bűne,
Ha a sors keze által is,
A test tömlőce korlátozza örökre.

KATEGÓRIÁN KÍVÜLI ALKOTÁSOK

Név: Heindl Iréne
Osztályfok: 12.
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő: Mátrai Anna

Egy vallomás

Ne mondd azt, hogy süsü vagyok,
Én se vagyok más.
Az viszont, hogy mást gondolok
Az nem vitás.
Szeretek rollerezni, ez a kedvenc dolgom.
Ha zenét hallgatok, nincsen semmi gondom.
Táncolni is szeretek, mindig megbolondulok.
Ha színezőt kapok, azon órákig dolgozok.
Van egy kedvenc pulóverem, puha, mint egy párna,
Nem akarok mást felhúzni, bármi is az ára.
Ne mondd azt, hogy süsü vagyok,
Én se vagyok más.
Az viszont, hogy mást gondolok
Az nem vitás.
Felhúz, hogyha parancsolnak,
Vagy ha nem hagynak békén.
Ha csúnyán beszélnek, nem maradok békés.
Tudom, ha hibázok, de nehéz róla beszélni.
Tudom, hogy ilyenkor bocsánatot kell kérni.
De amikor Te hibázol, arra kérlek Téged,
Kérjél Te is bocsánatot, úgy vess ennek véget.
Ne mondd azt, hogy süsü vagyok,
Én se vagyok más.
Az viszont, hogy mást gondolok
Az nem vitás.

Név: Heindl Iréne
Osztályfok: 12.
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő: Mátrai Anna

Mese a félszemű békáról

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy béka. De nem akármilyen béka: színe zöld volt, barnás foltokkal. De nemcsak ettől volt más. Születése óta nem látott az egyik szemére. Fájdalma még nehezebbé tette az életét. Naphosszat csak szomorkodott a tó melletti gombaházában. Mikor a tavirózsákra ugrált szúnyogvadászok közben, mindig a vízbe esett. -Brekek-brekek. Hát ezek a szúnyogok megint nem ragadtak a nyelvemre... – bosszankodott a béka, akit egyébként Brekk úrnak hívtak.

Egyszer csak arra szállt egy tündér. Varázspont hintett a tó környékére. Ettől a táj széppé, nyugodttá vált. Sáskák, tücskök, szöcskék zizegtek a nádasban. A halak vígan ugrándoztak a tóban. A Tündérház hemzsegett a dolgos kezektől és pálcáktól, éppen, mint a hangyaboly a béka gombaháza mellett. Erre Brekk úr is kidugta a fejét:

-Micsoda csoda! – esett le a béka álla – Kitaláltam, mit kell tennem. Tündér asszonyság biztos meg tudja gyógyítani a szemem.

-Jaj, ne beszélj butaságokat! - förmedt rá a hangyaboly. Vannak csodák, de amit mondasz az téboly.

-Nem butaság ez. Biztos vagyok a dolgomban. Hiszen nekik van varázspálcájuk. – védte meg magát a béka.

-Tegyen hát próbát, járjon szerencsével! – kívánta a továbbra is kételkedő dolgos sereg.

Brekk úr felhúzta békacipőjét és ugrásnak indult. Ahhoz, hogy elérjen a tündérek házáig, hosszú utat kellett megtennie. Átszelte a mezőt, a rétet, átkelt egy folyón, majd felugrált egy hegyen. A hegy tetején pedig vakítóan világított az úti cél. Szavakkal le sem írható látvány fogadta. Ha nem a saját szemével látja, amit lát, lehet, el se hitte volna. Épp Tündérház kapujában állt az a tündér, akit a tó környékén is látott.

-Micsoda szerencse! – ujjongott Brekk úr.

-Kit üdvözölhetek? – kérdezte a tündér.

-Bocsánat az illetlenségért. Brekk úr vagyok. Varázslatra lenne szükségem. – nézett könyörgő szemmel.

-Miféle varázslatra? Árudd el, mit kívánsz Brekk úr!

-Kívánságom csupán annyi, kedves, jószágos tündér, hogy mindkét szemem egészséges legyen. Látni szeretnék. Csupán erre vágyom.

-Látom a szemedben, hogy szomorúságod őszinte. Voltál valaha boldog?

-Mit jelent a boldogság?

-Boldogság, ha megtalálod az élet értelmét.

-Az élet értelmét?

-Igen, Brekk úr. Akkor leszel boldog, ha elfogadod, hogy más vagy. Észrevetted már, hogy a hallásod milyen erős? Ki se kell dugnod a fejed a gombaházadból, hogy tudd, milyen évszak van. Elég, ha füleled, milyen állatokat hallasz, milyen erősen fúj a szél, mennyire sündörögnek a szomszédok.

-Hmm. Erre ezelőtt nem gondoltam. – bámult a béka kerek szemmel. Csodálkozva hallgatta tovább a tündér szavait.

-Észrevetted már, milyen gyorsan tudsz reagálni, ha meglátsz egy szúnyogot? Csukott szemmel is tízből tízszer pontosan meg tudod mondani, hanyadik tavirózsalevére kell ugranod.

-Brekek-brekek. Mégis mindig belepottyanak a vízbe! – mérgelődött.

-De tudod-e, hogy miért?

-Hát bizonyára azért, mert csak fél szemmel látok.

-Tévedsz, Brekk úr. A szomorúság, a csalódottság és a düh, ami benned van, kitölti a fejedet, így nem tudsz koncentrálni. Nem arra figyelsz, ami igazán fontos.

-Mire kellene figyelnem? Mi az, ami igazán fontos? – tette fel a legfontosabb kérdést a béka.

-Fogadd el magad. Ha megtanulsz együtt élni a nehézségeiddel, akkor felszínre fognak törni az erősségeid. Olyan fényesen fogsz világítani, ragyogni, mint a Tündérház. Ne feledd, Brekk úr: mindig tudsz előnyt kovácsolni a hátrányaidból!

-Mindig tudok előnyt kovácsolni a hátrányaimból! – ismételte el magabiztosan a tündér szavait a béka.

Aki nem hiszi, ugorjon utána. Itt a vége, ugorj el véle.

Név: Kapinya Tamara
Osztályfok: 3.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő: Farkas Anikó

A pályázat

Tina és Luca egy autista ikerpár volt. 10 évesek voltak. Elköltöztek egy másik városba, és egy új suliba kerültek. Az osztálytársak nem foglalkoztak velük, és lenézték őket.

Eljött a tél és a karácsony.

- Karácsony reggele – kiáltotta a két gyerek. Nagyon boldogok voltak.

- Eljött az ideje az ajándékozásnak – mondta az anyukájuk.

- Hurrá! –kiáltották. – Na, mit kapunk? – kérdezték.

- Itt is van, bontsátok ki!

- Jaj, de cuki! Egy kiskutyát kaptunk karácsonyra!

Eljött a téli szünet vége, újra iskolába mentek. Mindenki gúnyosan mesélte, hogy milyen dolgokat kaptak. Maja telefont, Niki sminket, Bálint okosórát, Dorka ékszer, Lili pedig egy új TV-t.

- Mi egy kiskutyát – mondták az iker. Mindenki kinevette őket. Megint piszkálni kezdték volna a lányokat, amikor belépett a tanító néni.

- Kedves Gyerek! Szeretnék pár szót szólni. Lesz egy pályázat, amire a karácsonyi élményeitekről kell írni, két hét múlva kell leadni. Mindenki írhat, a legjobb művet felolvassák az iskolarádióban.

Luca írt egy történetet a kis kedvencükről, késő estig dolgozott vele. Az osztálytársai azonban azzal csúfolódtak, hogy rossz lett. Maja, Niki, Bálint, Dorka és Lili azt mondták, hogy számít milyen értékes dolgot kaptál, arról kel írni.

Péntek volt, az ideje, hogy megtudják nyert. A rádióban megszólalt az igazgató néni hangja:

-Kedves Gyerekek! El szeretném mondani, hogy a pályázatok közül Békési Luca műve lett a legjobb! Egy nagy tapsot szeretnék kérni!

Az osztálytársai meglepődtek és irigyen néztek rá. Luca azonban nagyon boldogan ment haza aznap, és boldogan mesélték el Tinával az anyukájuknak, hogy Luca milyen ügyes volt.

Név: Gyóni Diána
Osztályfok: 5.
Intézmény: Miskei Tóth Menyhért Általános Iskola
Felkészítő: Benedek Attila

A számár

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy számár. Ez a számár látássérült volt, és egy mezőn élt. Ezen a helyen éltek még rókák, őzek, szarvasok, sőt még lovak, tehenek is.

Az állatok, különösen a farkasok sokszor kigúnyolták, kicsúfolták a látássérült szamarat.

„- Vak számár, vak számár, mindig görbe úton jár...!”

A bántás nagyon rosszul esett a száárnak, bánatosan lógatta a fejét.

Történt egyszer, hogy a mező lakói elmentek élelmet keresni az erdőbe. Így tettek a farkasok is, akik vadászni indultak.

Egyszer csak tűz keletkezett. Senki nem vette észre a tüzet, csak a látássérült számár szimatolta, orrontotta ki. Hangos iákolásba kezdett, amit meghallott a közeli faluszéli házban lakó hűséges Bodri kutya.

Kitartó ugatással hívta a gazdáit, akik eloltották a tüzet.

Közben visszaérkeztek az állatok az erdei élelemszerzésről. Riadtan nézték az üszkös mezőt, a szénné égett lakhelyüket. Nagyon elszomorodtak.

Kérdezték az ott lévő szamarat, hogy mi történt. Ő elmondta nekik a tűz történetét. Azonban elhallgatta azt, hogy tulajdonképpen neki köszönhették, hogy nem terjedt tovább a tűz.

A jószívű Bodri kutya amikor meghallotta ezt, elmondta az állatoknak az igazat.

Azok meglepődtek azon, hogy mit tett értük az a társuk, aki tőlük eddig csak rosszat és bántást kapott. Volt, aki ezek után bocsánatot kért a tetteiért, a farkasok pedig elszégyelltek magukat.

A számár pedig örömeiben megbocsátott nekik, úgy érezte, hogy végre vannak olyanok, akik kedvelhetik őt.

A állatok is befogadták maguk közé a fülest, akinek már nem számított az, amit eddig mondtak neki.

Barátokat szerzett, akikkel boldogan élt az újra virágos mezőn, amíg el nem költöztek, vagy meg nem haltak.